



ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

# ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1891 ΕΤΟΥΣ



Δημήτριος Α. Κορομηλάς

Ο ξανθός νέος

Διαλογή

*Εθνικόν Ημερολόγιον του έτους 1891 (Κ. Φ. Σκόκος), Αθήνα*

τμ 6 (1891), σ. 145-183

# Ο ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ

ΔΙΑΛΟΓΗ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

**Ε**N τῷ μεγάλῳ ξηνοδοχείῳ τῆς Κηφισσιᾶς δίδεται μέγας χορὸς ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς πόλεως. Τὰ εἰσιτήρια ἐγένοντο ἀνάρπαστα σχεδὸν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, καθ' ἣν ἐξεδόθησαν πρὸς πώλησιν. Ὁ σκοπὸς ἦτο ἱερός, ἡ διασκέδασις εὐωνος τί ἄλλο ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ ὁ ταπεινὸς λιμοκοντόρος, ὅστις ἐξ ἀσαφῶν διηγήσεων ἐγνώριζε περὶ τῶν χορῶν τοῦ ὑψηλοῦ τῶν Ἀθηνῶν κόσμου; Καὶ εἶχε διαδοθῆ μετ' ἐπιτάσεως ὅτι τὸν χορὸν θὰ ἐτίμα ἡ ἀρίστη τῆς κοινωνίας τάξις ὅπως δώσῃ πρώτη τὸ παράδειγμα τῆς ἐλεημοσύνης ἐν ἐνώσει πρὸς τὴν τέρψιν. Ἡ εὐκαιρία ἦτο μοναδική. Θὰ ἔβλεπεν ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὸς φαίνωμον τὴν ὠραίαν δεσποινίδα Ο. . . . ., περὶ ἧς τόσα ἐλέγοντο ἀπὸ στόματος εἰς στόμα: τὴν χαρίεσσαν καὶ κομψὴν Ε. . . . ., ἣν περιέγραφον οἱ πινακιδογράφοι τῶν ἐφημερίδων διὰ τῶν ζωηροτέρων χρωμάτων, τὴν εὐθυτενῆ ἀπόγονον τῶν Καρυατίδων τοῦ Ἰρεχθείου Ζ. . . . ., ἧτις οὐδὲ καταδέχεται ν' ἀτενίσῃ ἄνθρωπον καθ' ὁδὸν ἐκ φόβου μὴ μολύνῃ τὸ βλέμμα τῆς, καὶ τόσας ἄλλας δεσποινίδας ἐπὶ κάλλει θαυματοζομένας, καὶ δεσποίνας καὶ ὑπουργούς, καὶ πρέσβεις, καὶ ναυάρχους, καί, καί, καί. . . . ὅλα ταῦτα ἀντὶ δέκα δραχμῶν μόνον.

Αὐτός, ὅστις μέχρι τῆς χθὲς ἐφοίτα εἰς ὅλους τοὺς δυσωνύμους μπαλμασκέδες τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς συγχρωτιζόμενος πρὸς ἀνθρώπους τῆς κατωτάτης κοινωνικῆς ὑποστάθμης, πρὸς γυναῖκας αἵτινες μετέρχονται παρέργως τὸ ἐπάγγελμα τῆς ζυθοπώλιδος, θὰ ἴδῃ ἐπὶ τέλους ἄλλον κόσμον, καί, τίς οἶδε, θὰ

δυνηθῆ νὰ χορεύσῃ κατὰ τὸν ἔγκυκλον τοῦλάχιστον μετὰ τινος δεσποινίδος, ἣν βλέπει ἐνίοτε ὡς ἀμαζόνα καὶ δὲν τολμᾷ ν' ἀτενίσῃ ἀρκούμενος εἰς τὴν εἰσπνοὴν τοῦ κονιορτοῦ, ὃν καταλείπουσιν τὰ πέταλα τοῦ ἵππου τῆς.

Ἄφοῦ ἔχει δέκα δραχμὰς πρὸς ἀγορὰν τοῦ εἰσιτηρίου του, ἄλλας τόσας πρὸς ἐνοικίαισιν ἐπισήμου περιβολῆς καὶ τὸ ἀπαιτούμενον ποσόν, ἵνα πληρώτῃ τὸ εἰσιτήριόν του ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ διατί νὰ μὴ ἀπολαύσῃ καὶ αὐτὸς τῆς γενικῆς εὐχαριστήσεως ; Αἱ διασκεδάσεις δὲν εἶνε ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῶν ὑψηλῶν λιμοκοντόρων μόνον, εἶνε καὶ τῶν ταπεινῶν, κατὰ μείζονα δὲ λόγον ἐὰν ἔτυχε νὰ ἐπισκεφθῶσι καὶ τὰς Εὐρώπας, διὰ μίαν οἴαν δῆποτε αἰτίαν, καὶ εἶνε τόσαι σήμερον ἔνεκα τῶν εὐκολιῶν, ἃς παρέχει ὁ σιδηρόδρομος καὶ ὁ πολλαπλασιασμός τῶν ἀτμοπλοικῶν ἐταιριῶν. Αἱ δέκα δὲ δραχμαὶ πρὸς ἀγορὰν εἰσιτηρίου εἰς χορὸν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν δίδουσι τὸ δικαίωμα εἰς πάντα ἐλεήμονα νὰ ἐπιβῆ τοῦ σιδηροδρόμου Ἀττικῆς καὶ νὰ ἐμφανισθῆ εἰς τὴν θύραν τοῦ μεγάλου ξενοδοχείου τῆς Κηφισσιᾶς.

Ἡ αἶθουσα εἶνε κατάφωτος· ἔξω οἱ ἐνετικοὶ φανοὶ προσδίδουσιν εἰς τὸν κῆπον μαγευτικὴν ὄψιν· ἡ ἑσπέρα εἶνε γλυκυτάτη, ἑσπέρα θερινή, προκαλοῦσα ῥεμβασμούς, περιπλανήσεις, ὄνειρα. . . Ἡ ὑψηλὴ τῶν Ἀθηνῶν κοινωνία ἐτήρησε τὸν λόγον αὐτῆς καὶ προσῆλθεν ἂν οὐχὶ ἀθρόα, ἐκλεκτῇ ὅμως. Ἐν τῷ πλήθει, ὅπερ εἶνε πυκνόν, συνωστίζονται δύο ὑπουργοὶ — ἐξ ὧν ὁ εἰς πάντοτε εἰς ἀναζήτησιν ὠραίων δεσποινῶν, ἃς ἐννοεῖ νὰ τιμήσῃ προσφέρων τὸν βραχίονα καὶ περιδιαβάζων ἐπιδεικτικῶς πρὸς μεγίστην εὐχαρίστησιν τῆς πετεινομυάλου κυρίας, ἣτις νομίζει ὅτι κατὰ κατῶρθωσεν, διότι ἐρείδεται νωχελῶς ἐπὶ ὑπουργικοῦ βραχίονος — πολλοὶ γραμματεῖς πρεσβειῶν, ἅπαντες φυσικῶ τῷ λόγῳ οἱ στρατιωτικοὶ καὶ ναυτικοὶ ἀκόλουθοι αὐτῶν, ἡμισυς πρεσβευτῆς — διὰ πολλοὺς λόγους — ὁ γάλλος ναύαρχος μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του, καὶ ἡ χρυσῆ τῶν Ἀθηνῶν νεολαία — τοῦ Πειραιῶς ἀπουσιάζει δυστυχῶς ἔνεκα τῆς αὐστηρότητος τῶν ἡθῶν — ἐλθοῦσα μὲν ἐκ καθήκοντος, οὐδόλως ὅμως προτιθεμένη νὰ χορεύσῃ. . . . ἐκ μεγαλοφροσύνης.

Τὴν προτεραιάν εἶχε καταφθάσει εἰς Ἀθήνας προερχόμενος ἐξ Ἀγγλίας βαθύπλουτός τις ὁμογενής, ὅστις, καθ' ἃ ἔλεγεν ὁ γέρον Σκαφαρέντζος, μεσίτης τοῦ χρηματιστηρίου, ἤρχετο ἀπλῶς καὶ μόνον ὅπως εὖρη ὠραίαν ἀθηναίαν καὶ λάβῃ αὐτὴν εἰς νόμιμον γάμον.

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΔΟΥ, ὑψηλὴ καὶ κομψὴ ἀκόμη γυνή, μεθ' ὅλα τὰ πενήκοντα ἔτη, ἄτινα βαρύνουσι τοὺς ἐφιμυθιωμένους αὐτῆς ὤμους — εἶνε δὲ ἡ μόνη ἐκ τῶν δε-

σποινῶν, ἧτις προσῆλθε φαίνωμος εἰς τὸν χορόν, ἴσως διὰ νὰ δείξῃ τὴν ποιότητα τοῦ ψιμυθίου — ὀμιλοῦσα λίαν βραδέως καὶ διὰ φωνῆς ὑποβράγχου. — Καὶ εἶν' ἐδῶ αὐτὸς ὁ κύριος ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ στρεφόμενος βιαίως. — ὦ, κυρά μου, νὰ μὲ συμπαθῆς, δὲν σὲ εἶδα, εἶσαι πολλὴν ὥραν ἐδῶ ;

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ μειδιῶσα μετὰ πολλῆς χάριτος εἰς ἐνδείξειν συγγνώμης, ἀλλ' ἐπιδεικνύουσα ὅλως ἀκουσίως περισσότερα κοιλώματα ἢ ὀδόντας κατ' ἀμφοτέρας τὰς σιαγόνας. — Δὲν πειράζει. . . . κάτι ἔλεγες εἰς τοὺς κυρίους.

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ καθήμενος παρ' αὐτῆ καὶ ἀπομάσσω τὸ μέτωπόν του, διότι ἡ θερμότης ἐν τῇ αἰθούσῃ καθίσταται ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐπαισθητοτέρα. — Ναί, ναί, τοὺς ἔλεγα δι' αὐτὸν τὸν πλούσιον, ὁ ὁποῖος ἦλθε χθὲς ἀπὸ τὸ Λονδῖνον. Σὲ βεβαιῶ, κυρά μου, ὅτι χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζω τὸν ἐκτιμῶ πολὺ, μὰ πολὺ. Φαντάσου ὅτι ἔρχεται ἐξεπίτηδες ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν διὰ νὰ πάρῃ ἀθηναίαν. Αὐτὸ δὲν τὸ κάμνει ὁ καθείς. . . .

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ, ἧτις ἐπαιξε διὰ τοῦ ριπιδίου τῆς κλειούσα τοῦτο καὶ τὴν προσοχὴν ἐντείνουσα. — Καὶ πῶς λέγεται ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου. — Λέγεται. . . . Κωνσταντῖνος. . . . Κωνσταντῖνος. . . . τὸ ὄνομά του δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθεια. . . . ἔχω τόσες δουλειαίς, ποῦ νὰ ἐνθυμοῦμαι καὶ ὀνόματα. . . . Τὸν εἶδα σήμερον. . . . ἔτυχε νὰ προγευματίσω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς μεγάλης Βρετανίας μὲ μερικὸς φίλους μου. . . . κάμνω Λαύρεια καὶ ἐννοεῖς. . . . καὶ τὸν εἶδα νὰ κάθεται εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς τραπέζης. . . . τὸ ξανθὸν χρῶμα τῶν μαλλιῶν του, ἡ μελαγχολία του ἰδίως μ' ἔκαμαν νὰ τὸν παρατηρήσω. Ἠρώτησα περὶ αὐτοῦ, διότι ἐνδεχόμενον ὁ ἄνθρωπος νὰ ἤθελε Λαύρεια, καὶ ἔμαθα αὐτὰ ποῦ σοῦ λέγω. . . . τὰ ἔλεγαν ὅλοι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Τὸν ἐπερίμενα κατόπιν εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου παίρνομεν τὸν καφέν διὰ νὰ τὸν ἰδῶ καλλίτερα, ἀλλὰ δὲν ἦλθε. . . . Φαίνεται ὅτι ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἄν ἤθελε Λαύρεια θὰ τοῦ τὰ εἶδα εἰς λαμπρὰν τιμὴν.

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ διανοίγουσα τοὺς ὀφθαλμούς. — Καὶ εἶνε ἀπόψε ἐδῶ ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἐξαπλούμενος ἐπὶ τῆς ἑδρας. — Ἀμφιβάλλεις; τόσον ὠραία περίστασις διὰ νὰ θέσῃ εἰς πρᾶξιν τὸν σκοπὸν του. . . . ποῦ θὰ εὖρη καταλληλοτέραν εὐκαιρίαν νὰ ἰδῇ τὰ ὠραῖά μας κορίτσια ὅλα μαζῆ [ὑψῶν τὴν κεφαλὴν] Καὶ ἀπορῶ πῶς δὲν τὸν βλέπω ἀκόμα. . . . Αἶ, μὰ ἂν δὲν ἀπατῶμαι εἶνε ἐκεῖνος ἐκεῖ κάτω. . . .

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ περιάγουσα ἐν ἀδημονίᾳ τὸ βλέμμα διὰ μέσου τῶν κυρίων, οἵτινες ἵστανται πρὸ αὐτῆς. — Ποῦ ;

Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ θέτων ἐπὶ τῆς ρινός τὸ δίοπτρον καὶ δεικνύων διὰ προεκτάσεως τῆς κεφαλῆς πρὸς τὸ ἀπέναντι μέρος τῆς αἰθούσης. — Ἐκεῖ, ἐκεῖ, αὐτὸς ὁ κύριος ποῦ κρατεῖ εἰς τὸ μπράτσο του αὐτὸ τὸ ὠραῖο κορίτσι. . . .

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ παρακολουθοῦσα μετὰ πλειοτέρας ἀδημονίας τὴν κίνησιν τῆς κεφαλῆς τοῦ γέροντος Σκαφαρέντζου, ἀνορθοῦσα τὸ σῶμα, κύπτουσα τὴν κεφαλὴν, προσπαθοῦσα νὰ δώσῃ ἔξοδον εἰς τὸ βλέμμα τῆς διὰ μέσου τοῦ κενοῦ, ὅπερ σχηματίζεται κατὰ τοὺς λαιμοὺς δύο κυρίων συνομιλούντων καὶ μὴ δυναμένη νὰ ἐννοήσῃ πρὸς τίνα διεύθυνσιν προεκτείνεται ἡ κεφαλὴ τοῦ γέροντος Σκαφαρέντζου. — Ὁ κύριος; . . . τὸ κορίτσι; . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ καθαρίζων ἐσπευσμένως τὸ δίοπτρον αὐτοῦ καὶ θέτων πάλιν τοῦτο ἐπὶ τῆς ρινός. — Ἄλλ' αὐτὸς χορεύει μὲ τὴν κόρην σου. . .

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ ἀισθανομένη βίαιον κλονισμόν, ὅστις τὴν ἀναγκάζει ν' ἀναπηδήσῃ. — Μὲ τὴν κόρην μου;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἐξακολουθεῖ νὰ καθαρίσῃ τὸ δίοπτρον αὐτοῦ, ὅπερ ἠαυδοῦται συνεχῶς ἕνεκα τῆς θερμότητος. — Βεβαίως αὐτὸς εἶνε . . . αὐτός.

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ, ἧς ἡ ἀναπνοὴ ἀρχίζει νὰ τέμνηται φέρουσα τὸ ριπίδιόν τῆς ἀνοιχτὸν πρὸ τοῦ προσώπου καὶ πρὸς τὸν γέροντα Σκαφαρέντζον κλίνουσα. — Αὐτὸς μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά ποῦ τὴν χορεύει τώρα;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ, ὅστις ἠγάθη ὅπως παρατηρήσῃ καλλίτερα τὸ χορευτικὸν ζεῦγος, ὅπερ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διήρχετο πρὸ αὐτοῦ βαλλίζον στρεφόμενος πρὸς τὴν κυρίαν Πατεριάδου περιχαρῆς. — Αὐτὸς εἶνε. . . ὅλος κι' ὅλος! . . . [Μὴ βλέπων πλέον τὴν κυρίαν Πατεριάδου] — Μπᾶ, ποῦ ἐπῆγεν; ἔφυγεν; . . .

Ο ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Ποιός;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Ἡ κυρία Πατεριάδου, τὴν εἶδες;

Ο ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Ναί, ἀπ' ἐδῶ ἐπῆγε. . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Τί ἔχεις ἐσὺ καὶ εἶσαι κατσούφης;

Ο ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Ὦχ, ἀδελφέ, δὲ μ' ἀφίνεις καὶ σὺ μὲ τὸν χορὸν σας. . . . ἔχασα τὸ μπεζίκ μου ἀπόψε. . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Κάμνεις Λαύρεια;

Ο ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Κάμνω μία παρτίδα μπεζίκ κ' ἂν θέλῃς. . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Καὶ ποῦ νὰ εὔρωμε χαρτιά;

Ο ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ἀπομακρυνόμενος αὐτοῦ. — Αἶ, ξεφόρτωνέ με τότε. . . .

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ εἰσφρόσασα εἰς τὸν ὄμιλον τῶν χορευτῶν, αἵτινες ἴσταντο κύκλῳ τῆς αἰθούσης, ἰδίᾳ. — Νὰ εἶχεν αὐτὴν τὴν τύχην ἡ Φιφίτσα μου! . . . [Παρακολουθοῦσα τὸ χορευτικὸν ζεῦγος μετ' αὐξοῦσης ὀλογὸν ἀδημονίας] Καὶ τί ὠραῖα χορεύει μαζῆ τῆς . . . ταιριασμένοι! . . . Ποῦ νὰ εἶνε ὁ πατέρας τῆς νὰ τὴν ἰδῇ. . . . Ἄχ, κρῖμα ὅτι ἔπαυσε τὸ βάλς. . . . Μπᾶ, διατὶ τὸν ἀφίνεις ἔτσι μὲς τῆ μέσῃ. . . . τί ὠραῖα ποῦ τὴν ἐχαιρέτισεν αὐτός! . . . . Ἦρε μίαν φίλην τῆς

καὶ ὀμιλεῖ. . . . τὴν ἀνόητον ! . . . νὰ τον ἀφήσῃ ἔτσι. . . . πρέπει νὰ τὴν μαλώσω.

ΦΙΦΙΤΣΑ, ὑπὲρ τὰ τριάκοντα ἔτη γεγονυῖα, μόλις ὅμως φαινομένη εἰκοσιπενταετίας, ὑψηλὴ, ἄφθονον ἔχουσα κόμην, στιλπνοῦς ὀδόντας, ὠραιότατη κατ' αὐτὴν, ἐνῶ ὁ κόσμος εὐρίσκει ἀπλῶς ὅτι δὲν εἶνε ἄσχημος, γελῶσα καὶ ἀεριζομένη διὰ τοῦ ριπιδίου αὐτῆς συνεχῶς.

— "Αχ, μαμά, τί ζέστη ποῦ κάμνει ἀπόψε, θὰ σκάσω. . . .

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ λαμβάνουσα τὴν κόρην τῆς ἀπὸ τοῦ βραχίονος. — "Ἐλα μίαν στιγμὴν νὰ σοῦ διορθώσω τὸ φόρεμά σου, διότι ἤνοιξεν ἀπ' ὀπίσω. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ ἐντρομος φέρουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ὀλίγον κατωτέρω τῆς ὀσφύος. — Ποῦ ;

Ἡ ΦΙΛΗ, μεθ' ἧς ἡ Φιφίτσα εὐρίσκετο ἐν συνομιλίᾳ, ὅτε ἐπλησίασεν αὐτὰς ἡ κυρία Πατεριάδου. — Τὸ δωμάτιον τῆς τοαλέττας εἶνε ἐπάνω, καθὼς ἀναβαίνομεν δεξιᾷ. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ ταχέως ἀπομακρυνομένη καὶ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας φέρουσα πάντοτε πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ὀλίγον κατωτέρω τῆς ὀσφύος. — Ἐφάνηκε τίποτε ;

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ ὀδηγοῦσα τὴν κόρην τῆς εἰς τὸν κήπον ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους. — Αἶ, μὴν τρομάξῃς δά. . . . ἔτσι σοῦ τὸ εἶπα διὰ νὰ μείνωμεν μόναι μὲ τρόπον. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ συνεργομένη καὶ τὰ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν μέρη ἐλευθεροῦσα. — Καυμένη μαμά, πῶς μ' ἐτρόμαξες. . . .

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ εὐρισκομένη πλέον ἐν τῷ κήπῳ καὶ ὀδηγοῦσα τὴν κόρην τῆς μακρὰν τῶν περιέργων ὡτων, ἀτινα περιφέρονται ἀραιὰ ἀραιὰ κατὰ τὸ μέρος τοῦτο τοῦ κήπου διασκεδάζοντα τὴν πληξίν αὐτῶν. — Θέλω νὰ σὲ μαλώσω, διότι αὐτὸν τὸν κύριον μὲ τὸν ὁποῖον ἐχόρευες πρὸ ὀλίγου τὸν ἀφῆσες μὲς' ἰς τὴ μέση. . . καὶ τὸν ἐχαιρέτισες τόσον ψυχρὰ μάλιστα. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ μετὰ δυσανεξίας. — Οὔ, μαμά, τί ἀνυπόφορος ἄνθρωπος, ὅλο ρεβερέντσαις εἶνε καὶ δεσποινὶς ἀπ' ἐδῶ, δεσποινὶς ἀπ' ἐκεῖ ! . . . τὸν ἐβαρέθηκα ! . . . Ἐπειδὴ ἐπῆγα νὰ πέσω καθὼς κατέβαινα πρωτῆτερα τῆς σκάλαις. . . .

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ ἀνήσυχος. — Ἐπεσες ;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — "Ὅχι, ἐγλύστρησα μόνον ἰς τὰ μάρμαρα, ἂν δὲν εὐρίσκετο αὐτὸς ὅμως ἀπ' ὀπίσω θὰ ἔσπανα τὸ κεφάλι μου. . . .

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ ἐνοῦσα τὰς χεῖρας. — Παιδί μου, πῶς τὸ ἔπαθες ;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Ἐννοεῖς ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἕως ὅτου νὰ συνέλθω ἀκούμβησα ὀλίγον εἰς τὸ μπράτσο του. . . . ἤλθε ἡ ὥρα τῆς καρδίλλιας, διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω ἐχόρευσα μαζῆ του ἀφοῦ μὲ παρεκάλεσε τόσον πολὺ καὶ ἤμουν καὶ ἐγὼ τόσον ὑποχρεωμένη, διότι καὶ δὲν τὴν εἶχα δώσει τὴν δευτέραν. . . . Τώρα εἰς τὸ

βάλης δὲν ἦλθε νὰ μὲ πάρῃ ὁ καθαλλιέρος μου ἀμέσως καὶ διὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῶ ἐγόρευσα μαζῆ τοῦ πάλιν, ἀφοῦ μὲ εἶδε νὰ κάθωμαι καὶ ἐζήτησε νὰ χορεύσωμεν. . . . ἀλλὰ ποῦ τὸν γνωρίζω ἐγὼ αὐτὸν τὸν κύριον ;

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ κλείουσα ἐμφαντικῶς τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν, τοῦθ' ὕπερ ἑμῶς ἕνεκα τοῦ σκότους — οἱ ἐνετικοὶ φανοὶ εἶχον ἐκπνεύσει μετὰ τοῦ πρώτου τετραχόρου — ἀδυνατεῖ νὰ ἴδῃ ἢ Φιφίτσα. — Τὸν γνωρίζω ὅμως ἐγὼ. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ δυσθύμως. — Καλά, τὸν γνωρίζεις. . . . ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ νὰ μὲ πάρῃ ἀποκοπήν.

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ σφίγγουσα τὴν βραχίονα τῆς κόρης τῆς κατὰ τρόπον λίαν μὲν δηλωτικόν, ἀλλὰ διαφεύγοντα τὴν ἀντίληψιν αὐτῆς. — Νὰ σὲ πάρῃ. . . . αὐτὸ θέλω κ' ἐγὼ. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ ἐξανισταμένη. — Μὰ σὲ παρακαλῶ, μαμά. . . .

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ βλέπουσα σκιάν πλησιάζουσιν αὐτὰς καὶ ἀπομακρυνομένη ταχέως. — Πᾶμε ἀπ' ἐδῶ. . . κάποιος ἔρχεται. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ ἥτις ἀναγνωρίσασα τὸ βῆμα ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν. — Αἴ, μὰ εἶνε ὁ μπαμπᾶς ! . . .

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ ἐκτραπελογάστῳ, βραχὺς τὸ ἀνάστημα καὶ πλατὺς τοὺς ὤμους, ἐφ' ᾧν ἐρείδεται κεφαλὴ πεπιεσμένη κατὰ τὴν κορυφήν, φαλακρὰ καὶ στίλβουσα ὑπὸ τὸ φῶς καὶ ἐν τῷ σκότει, διότι φαίνεται ὅτι ἔχει τὴν ἰδιότητα ν' ἀποταμιεύῃ ἐπὶ πολλὸν χρόνον τὸ φέγγος, μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ δὲν εὔρεν ἀκόμη ὀνόλογον σύζυγον τῆς θέσεώς τῆς ἀφοῦ δίδει μάλιστα εἰς αὐτὴν καὶ ὀγδοήκοντα χιλιάδων δραχμῶν προῖκα εἰς γάμους καὶ ὁμολογίας. — Ποῦ εἴσθε ; σᾶς ἔχασα. . . .

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ μυστηριωδῶς σύρουσα τὸν σύζυγον καὶ τὴν θυγατέρα τῆς πρὸς τὸ βάθος τοῦ κήπου. — Πᾶμε ἀπ' ἐδῶ. . . .

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ ἐν στενοχωρίᾳ. — Καλὲ αὐτὰ εἶνε τρέλες. . . . ἔτσι ντεκολτέ, θὰ κρυώσητε. . . .

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ, ἥτις παρετήρησε μὴ ἀκολουθῶντα. — Πᾶμε, πᾶμε κ' ἔχω κάτι νὰ σᾶς εἰπῶ ! . . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ, ὑψηλὸς ὑπερτριακοντούτης, ἠλιοκαῆς τὴν ὄψιν ἐκ πολλῶν φαίνεται ταξειδίων, ἔχων ἅπαντας τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου ἐπιτενεῖς, πλήρης ἐφημερίων, μεγάλους φέρων ξανθοὺς μύστακας, ἐνδεδυμένος ἀμέμπτως, ἔχων τὴν ἀστέμφαιαν ἐκείνην τοῦ ἥθους, ἢ ἀποκτᾷ τις ἀγγλοῦς ἀναστρεφόμενος ἐπὶ πολὺ, ὁμιλῶν τὴν γαλλικὴν μετὰ τῆς ἰδιαζούσης ἐκείνης προφορᾶς τῶν ἀνθρώπων, οἱτινες ἐξέμαθον τὴν γλῶσσαν αὐτὴν ἐξώρας, συνεννοούμενος ἀγγλιστὶ καλῶς, γνωρίζων τὴν ἐλληνικὴν μετρίως, προσπαθῶν ὅμως νὰ ἐλληνίσῃ ὅσον τὸ δυνατόν πλειότερον, ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῶν αἰθουσῶν καθήμενος κατὰ μόνας μελαγχολικῶς καὶ ὡσεὶ διὰ τοῦ βλέμματος ζητῶν τι ὕπερ δὲν εὕρισκε. — Ὠραία κοπέλλα· πολὺ ὡραία κοπέλλα ! . . . ἂν δὲν τύχαινα ἴπισω τῆς βέβαια θὰ ἔσπανε τὸ κεφάλι τῆς . . . Ἡ καυμένη ! καὶ τόσο ἔμμορφη ! . . . καὶ τί εὐγενής. . . . ἐγόρευεν ἀμέσως μαζῆ μου

τὴν κανδρίλλιαν. . . . ἐντρεπόμουν νὰ τὴν ἀφήσω ἀφοῦ τὴν εἶχα  
 ἔς τὸ μπράτσο μου καὶ ἅμα τῆς εἶπα ὅτι δὲν ξέρω κόσμον καὶ  
 ὅτι θέλω πολὺ νὰ χορέψω, ἀμέσως μοῦ τὴν ἔδωσε. . . . καὶ ἔπειτα  
 τὸ βάλς. . . . μὰ πολὺ εὐγενῆς !. . . τί ἔμμορφα χορεύει. . . .  
 πετᾶ. . . . ἔχει μίαν μέση. . . . ἂ, τί ἔδιναν νὰ ἠμπόρευγα νὰ χο-  
 ρεύω πάντοτε μαζί της. . . ἄλλὰ πῶς νὰ τῆς ζητήσω καὶ  
 ἄλλον χορόν ; . . Ποία νὰ ἦνε ἄρά γε ; . . . Δὲν ξέρω καὶ  
 κανέναν ἐδῶ μέσα νὰ μοῦ εἰπῆ τὸ ὄνομά της. . . [Μετὰ μικρὸν  
 ἀναστειάξας βαθέως] Δὲν ξέρω τί αἰσθάνομαι, μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ  
 ἔκαμνα τῆς μεγαλείτερας τρέλαις γιὰ δαύτην !. . . "Α, τί κά-  
 θομαι καὶ συλλογίζομαι. . . . Εἶμαι ἀνόητος. . . . χωρὶς νὰ εἰξεύ-  
 ρω ποία εἶνε νὰ κάνω χρυσᾶ ὄνειρα !. . . . Τί καλὰ ποῦ ἔκανα  
 νὰ ἔλθω εἰς αὐτὸν τὸν χορόν !. . . Καμμιὰ δὲν εἶνε σὰν καὶ δαύ-  
 τὴν ἀπὸ ὄλαις ποῦ εἶνε ἐδῶ. . . καμμιὰ. . . . Αὐταῖς εἶνε ἢ ἔμ-  
 μορφαις τῆς Ἀθήνας ; . . . ἔλεγα κ' ἐγὼ πῶς θὰ εὔρω τζοβαί-  
 ρια !. . . Αὐταῖς τῆς βλέπει κανεὶς κάθε ἡμέραν καὶ εἶνε μάλι-  
 στα πειὸ ὠμορφες τὴν ἡμέραν, ἔξω ἀπ' αὐτήν. . . . ἂ, αὐτὴ  
 εἶνε ὅ,τι κι' ἂν πῆς.

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἐν τῷ κυλικεῖῳ πρὸς τὸν κ. Ἰωάννην Μαθημάλην  
 ὅστις τρώγων παγωτὸν χασμᾶται. — "Ἐχω τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ πρᾶγμα δύναται  
 νὰ τελειώσῃ αἰσίως.

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ χασμῶμενος πάντοτε. — Πόθεν τὸ  
 συμπεραίνεις ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Μὰ ἐσὺ νυστάζεις, ἀδελφέ.

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ προσπαθὼν νὰ νασασιῖλῃ τὰ χασμῆματα. —  
 Τί νὰ κάμω ; εἰμποροῦσα νὰ μὴν ἔλθω ποῦ θὰ μοῦ ἔβγαζαν τὰ  
 μάτια ἢ κυρίαις πατρωνέσαις ; Θέλω νὰ φύγω καὶ μοῦ ἔχουν  
 καρτέρι. . . . τρώγω κ' ἐγὼ παγωτὰ γιὰ νὰ μοῦ περάσῃ ὀλίγο ἢ  
 νύστα, μὰ δὲν περνᾷ ὁ διάβολος. Πόθεν λοιπὸν τὸ συμπεραίνεις ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ πίνων τέτον. — Ἐκεῖ ποῦ ὠμιλοῦσα  
 περὶ αὐτοῦ μὲ τὴν Πατεριάδαινα τὴν χάνω ἀπ' ἐμπρός μου καὶ  
 τὴν βλέπω νὰ διευθύνεται διὰ τῶν χορευτῶν πρὸς τὴν κόρην της.  
 Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔπαυσε τὸ βάλς· οἱ δύο νέοι ἀπεχωρίζοντο  
 καὶ ἡ Πατεριάδαινα παίρνει τὴν κόρην της καὶ βγαίνουν γρή-  
 γορα γρήγορα εἰς τὸν κῆπον. Ἐννοεῖς ὅτι ἀμέσως μοῦ ἐπέρασε  
 μία τέτοια ἰδέα ἀπὸ τὸ κεφάλι, καὶ ἀπὸ ἀπλήν περιέργειαν  
 ἔβγῆκα κ' ἐγὼ εἰς τὸν κῆπον. Δὲν ἠξεύρω τί ἔπαθαν ἀπόψε τὰ  
 γυαλιά μου καὶ δὲν βλέπουν καλά, τῆς διέκρινα ὅμως ἀπὸ μα-  
 κρὰ ποῦ σὰν νὰ ἔλεγαν κάτι σπουδαῖον. . . . Ἐπειτα ἀπὸ μίαν  
 στιγμὴν νὰ καὶ ὁ Πατεριάδης. . . . Τὸν παίρνει, φίλε μου, ἀπὸ  
 τὸ χέρι ἢ γυναῖκά του καὶ οἱ τρεῖς μαζῆ χάνονται πρὸς τὸ βάθος



τοῦ κήπου. . . . Θέλεις καὶ παραπάνω ; τί σημαίνει αὐτὸ τὸ οἰκογενειακὸν συμβούλιον ;

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ *χασμώμενος*. — Ναί, μὰ ὄλ' αὐτὰ δὲν μὲ πείθουν ὅτι θὰ τὴν θελήσῃ καὶ αὐτός. . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Μὰ ἀφοῦ ἔρχεται μόνον καὶ μόνον δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν.

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ. — Τὸ εὔχομαι ἐξ ὅλης καρδίας, ἀλλ' ἂν δὲν τὸ ἰδῶ τελειωμένον. . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ *ὠθῶν διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὸν κ. Ἰωάννην Μαθιμάλην*. — Νά τοι, νά τοι. . . . τοὺς βλέπεις ;

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ *περιάγων τὰ βλέμματα*. — Ποῦ εἶνε ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ *δεικνύων διὰ τοῦ λιχανοῦ, ὃν φέρει πρὸς τὴν ῥίνα ὡς ἀποξείμενος, ἵνα μὴ φωραθῇ ὅτι δεικνύει πρὸς ὠρισμένον μέρος*. — Ἐκεῖ, εἰς τὸ ἄλλο σαλόνι . . . κατ' εὐθειᾶν εἰς τὸ τζάκι. . . . δὲν τοὺς βλέπεις ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὸ γυαλί ; Κύτταξε πῶς τοῦ χαμογελοῦν καὶ ἡ Πατεριάδαινα καὶ ἡ κόρη της.

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ, *ὅστις παρετήρησε πρὸς τὸ μέρος, ὅπερ ὑπεδεικνύετο αὐτῷ*. — Ναί, ναί. . . . Εἶνε αὐτός ὁ κύριος ποῦ τοὺς ὀμιλεῖ ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Αὐτός εἶνε. . . . τώρα νὰ στρέψῃ ἀπ' ἐδῶ καὶ θὰ τὸν ἰδῆς. . . . Ἄ, διάβολε !. . . . τῆς δίδει τὸ μπράτσο του καὶ φεύγουν. . . . Τὸν εἶδες ;

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ. — Ὅχι, δυστυχῶς. . . . δὲν ἔστρεψε. . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Ξεύρεις τί ιδέας εἶμαι ;

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ. — Νὰ μοῦ πωλήσῃς Λαύρεια. . . . σὲ ξεύρω δὲν ἔχεις ἄλλην ιδέαν.

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Ὅχι, ὄχι. . . . εἶμαι τῆς ιδέας νὰ κάμῃς τὴν γνωριμίαν του. . . .

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ *ἐξανιστάμενος*. — Ἐγώ ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Στάσου νὰ ἰδῆς τί θὰ σοῦ εἰπῶ. Νὰ κάμῃς τὴν γνωριμίαν του, γιὰ σένα εἶνε τόσον εὐκολὸν πρᾶγμα, καὶ ἀπ' ἔξω ἀπ' ἔξω νὰ τοῦ σφυρίξῃς κανένα λογάκι. . . .

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ. — Καλὲ δὲν μ' ἀφίνεις ἡσυχον. . . . Καὶ ἀπόψε μάλιστα ποῦ βαριέμαι νὰ ἰδῶ ἄνθρωπον. . . .

Ἐχω ἐκεῖνον τὸν γάλλον τὸν ναύαρχον ποῦ μὲ κυνηγᾷ φυρὶ φυρὶ καὶ δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ εἰπῶ δυὸ λέξεις. . . . Νά τος μάλιστα ὁ ναύαρχος. . . . Ἐλα, πᾶμε ἀπ' ἐδῶ νὰ μὴ μὲ μπλέξῃ γιὰτὶ μὲ σένα εἶμπορῶ νὰ χασμουριοῦμαι ὅσον θέλω, ἐνῶ μ' ἐκεῖνον. . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ *ἀκολουθῶν τὸν κ. Ἰωάννην Μαθιμάλην ἐξακολουθεῖντα νὰ χασμᾶται*. — Ἀκουσέ με ποῦ σοῦ λέγω. . . . νὰ τὸ τελειώσωμεν οἱ δύο μας αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἐννοεῖς ὅτι ἐμένα εἶνε ἡ δου-

λειά μου νά κάμνω μεσιτείας καί ξεύρω πῶς θά τὰ κα-  
ταφέρω....

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ. — Μά δέν συλλογίζεσαι ὅτι ὅσον πλούσιος καί ἂν εἶνε αὐτός ὁ κύριος ἂν δέν ἔχῃ μέγαν ὄνομα, δέν τὸν παίρνει ἡ Φιφίτσα ;... δέν ξεύρεις τώρα τὰς ιδέας τῆς ; αὐτή, ἀφίνω πλέον τοὺς δούκας, ἂν δέν εὔρη ἕναν κόντε τοῦλάχιστον δέν ὑπανδρεύεται. . . Ἐξέχασες τὸ ταξειῖδι ποῦ ἔκαμαν 'ς τὴ Ζάκυνθο νά ψαρέψουν κανέναν κόντε ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Κολοκύθια ! τί τὸ θέλει τὸ κοντιλίκι ὅταν ἔχῃ τόσα χρήματα.

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ. — Ἐπὺ βλέπω δέν τὴν ἐκατάλαβες ἀκόμη τὴ Φιφίτσα.

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Ὅταν σοῦ λέγω ἐγὼ ὅτι μὲ τὸ σχέδιον ποῦ ἔχω....

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ *χασμώμενος*. — Σκαφαρέντζε, λές ἀνοησίαν, καί μοῦ κόβεις καί τὸν ὕπνο μου....

ΦΙΦΙΤΣΑ *ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ξανθοῦ Νέου*. — Σᾶς βεβαιῶ ὅτι δέν ἔχω καμμίαν διάθεσιν νά χορεύσω καί ἂν θέλετε νά καθήσωμεν....

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ. — Δέν ἐπιθυμεῖτε νά κατέλθωμεν εἰς τὸν κῆπον ; ἡ ἑσπέρα εἶνε μαγευτική....

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Ὅπως ἀγαπᾶτε....

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ *κατερχόμενος τὴν κλίμακα καί κρατῶν σφιγκτῶς τὴν Φιφίτσαν*. — Προσέξατε μὴ προσολισθήσετε . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ *γελωσα*. — Ναί, ἐδῶ ἐπῆγα νά πέσω.... πῶς μ' ἐκρατήσατε . . . καί δέν ἤξεύρω πῶς νά σᾶς ἐκφράσω τὴν ἐγνωμοσύνην μου....

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ *χαιρετίζων μετ' ἐπιχαρίτου μειδιάματος*. — ὦ, δεσποινίς ! ..

ΦΙΦΙΤΣΑ *εἰσερχομένη εἰς ἀτραπὸν ὅπου ὑπάρχει θρανίον*. — Καθήμεθα ἐδῶ ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ. — Ὅ,τι θέλετε, δεσποινίς, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας....

ΦΙΦΙΤΣΑ *καθημένη*. — Ἄ, νά, ἀρχίζει τὸ τρίτον βάλς, καί χορεύω μὲ τὸν κύριον Δρέλλιαν.... Γνωρίζετε τὸν κύριον Δρέλλιαν ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ *ὑποκλίνων*. — Ὁχι, δεσποινίς....

ΦΙΦΙΤΣΑ *ἰδίᾳ*. — Τί ἀνόητος ποῦ εἶμαι.... ἀφοῦ ἦλθε χθὲς ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, πῶς θέλω νά τὸν γνωρίζῃ....

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ *ἰδίᾳ*. — Θεέ μου, Θεέ μου.... δέν μπορῶ νά τὸ πιστέψω, νά μὲ ἀγάπησε αὐτὴ ἡ κοπέλλα ; πρέπει νά μ' ἀγάπησε γιὰ νά μοῦ κάνη τόσα....

ΦΙΦΙΤΣΑ *προσποιουμένη ὅτι βλέπει ἀδιαφόρως πρὸς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ*

ἀλλ' ἔχουσα πάντοτε τὸν νοῦν της εἰς τὸν παρακαθήμενον αὐτῆ, ἰδίᾳ. — Δὲν ἤξεύρω τί νὰ κάμω. . . . ἡ μαμὰ λέγει νὰ τὸν περιποιηθῶ καὶ ὁ μπαμπᾶς τὸ ἴδιο. . . . εἶνε λέγουν πολὺ πλούσιος. . . . αἶ, καλὰ, καὶ ἂν εἶνε κανέννας μπακάλης; . . . πῶς θὰ εἶνε μπακάλης ἀφοῦ ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν; Θὰ εἶνε ἔμπορος. . . τί ἔμπορος ὅμως; Ἐδῶ εἶνε τὸ ζήτημα. . . . Ἄν ἐπωλοῦσε τσόχαις ἐκεῖ; . . . Ἄ, Θεέ μου. . . καὶ θὰ πάρω ἐγὼ ἔμπορον; Νὰ ἦτο τουλάχιστον τραπεζίτης. . . . κάτι πάει κ' ἔρχεται. . . . ναί, μὰ ἂν λέγεται Σαρδελλόπουλος ἢ Κουτσομούτης; Ὠραῖα! . . . ἐγὼ, κυρία Σαρδελλόπουλου! . . . ἔπειτα ἀπὸ τόσα ὄνειρα! . . . Μὰ εἶνε πάλιν τὸσον πλούσιος. . . . καὶ πραγματοποιεῖται ἐν μέρος τῶν ὀνείρων μου, δηλαδὴ δύο πραγματοποιοῦνται, διότι εἶνε καὶ ὠραῖος ἄνθρωπος. . . . Ναί, μὰ ἂν δὲν εἶνε ἀπὸ οἰκογένειαν; Αὐτὸ μου τὰ χαλνᾶ ὅλα. . . . ὅλα. . . . καὶ προτιμῶ νὰ περιμένω ἀκόμη. . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ σφόδρα συγκεκλινημένος καὶ παρατηρῶν δι' ἐταστικοῦ βλέματος τὴν Φιφίτσαν, ἣν βλέπει κατ' ἑλλειψιν κροτάφου. — Μοῦ ἔκαμε τόσα ποῦ πρέπει κάτι νὰ πιστεύσω. . . . Αὐτὸ δὲν εἶνε φυσικόν. . . . Πρῶτ' ἀπ' ὅλα μου ἔφερε τὸν πατέρα της καὶ τὴν μητέρα της νὰ μ' εὐχαριστήσου, γιατί τὴν ἔσωσα ἀπὸ τὸν κίνδυνον, ὅπως ἔλεγαν. . . . ἴσως ἔχτυποῦσε, μὰ ποῦ κίνδυνος; . . . ἄς παραδεχθῶ ὅμως γιὰ μιὰ στιγμή ὅτι ἦταν κίνδυνος, ἐκείναις ἢ τσεριμόνιαις τῆς μητέρας της ἦταν κάτι τι ἔχτακτον. . . . Καὶ νὰ μὴ λησμονήσω νὰ πάγω αὔριον εἰς τὸ σπίτι των, κάθονται εἰς τὸ Κολωνάκι. . . . ὁ πατέρας της λέγεται Πατεριάδης καὶ ἦταν μιὰ φορὰ ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν. . . ὅλα αὐτὰ μου τὰ εἶπεν ὁ ἴδιος, ἐγὼ δὲν τὸν ἠρώτησα τίποτε. . . . Ἄν δὲν τοὺς ἔκανα ἐντύπωσιν δὲν εἶχε καμμίαν ἀφορμὴν νὰ μου τὸ εἰπῆ. . . . Πρέπει νὰ τοῦ ἔκανα πολλὴν ἐντύπωσιν τοῦ κυρίου Πατεριάδη, καὶ τῆς γυναίκας του τὸ ἴδιο, πολὺ περισσότερο ὅμως τῆς κοπέλλας. . . . ποῦ ξέρει καὶ τὸνομά μου. . . . Κωνσταντῖνος, Φιφίτσα. . . . τί ὠραῖα πηγαίνουν. . . . καλλίτερα δὲν ἔμποροῦν νὰ ταιριάσουν. Φιφίτσα. . . . τί ὄνομα νὰ εἶνε; Σοφία, Εὐφροσύνη. . . . ποῖος ἤξεύρει, ἔμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ Τερψιγόρη! . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ καταπνίγουσα στεναγμόν, ἰδίᾳ. — Πρέπει νὰ τὸ πάω ἀπόφασιν. . . . εἶνε τὸσον πλούσιος! . . . Ἄ, τὰ καυμένα τὰ ὄνειρά μου. . . . Κωνσταντῖνος, Χαρίκλεια. . . πῶς θὰ τὰ συνδυάσωμεν διὰ τὰς προσκλήσεις. . . . καὶ ἔπειτα ἔτσι ξηρὰ ξηρὰ, χωρὶς τίποτε ἀπ' ἐπάνω. . . . Αὐτὸ εἶνε φοβερόν. . . . Δὲν τολμῶ νὰ τὸν ἐρωτήσω καὶ πῶς λέγεται, διότι ἂν ἔξαφνα μου εἰπῆ: Σαρδελλόπουλος! . . . οὔτε τί ἐργασίαν ἔκαμνε. . . . διότι ἂν ἐπωλοῦσε

σιτηρά; τί νὰ κάμω; τί νὰ κάμω; . . . " Ἄς μάθω πρῶτον τὸ ὄνομα τοῦ καὶ βλέπουμεν. . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ καταπνίγων στεναγμόν. ἰδία. — " Ἄ, ὄχι, ὄχι. . . . δὲν ἔξέρω τί μοῦ γίνεται. . . παίρνω φωτιά μετὰ τὸ τίποτε καὶ νομίζω ἕξαφνα ὅτι ἐπειδὴ μοῦ ἔμιλησαν μ' ἐρωτεύθηκα καὶ ὄλας. . . . Τόσην ὥραν κάθεται κοντά μου καὶ οὔτ' ἐγύρισε νὰ ἰδῆ. . . . ἔκανε ζέστη μέσα καὶ ἐβγήκαμεν γιὰ νὰ πάρῃ ἀέρα. . . ὅλην τὴν ὥραν βλέπει τὸν μπάλλο σὰν νὰ μὴν εἶμ' ἐγὼ ἐδῶ. . . . Τί ιδέαις ἔβαλα εἰς τὸ κεφάλι μου! . . . αὐτὴ ἄθηναία νὰ γυρίσῃ νὰ ἰδῆ ἐμένα. . . . καὶ τόσον ἔμμορφη. . . Εἶνε ἄρά γε ἔμμορφη ἢ ἐπειδὴ μοῦ ἀρέσει τὴν νομίζω ἔτσι; Ἄ, ὄχι, ὄχι, εἶνε ἔμμορφη καὶ νέα πρὸ πάντων. . . Αὐτὸ φαίνεται, ὅτι εἶνε νέα, εἰκοσιδύο ἐτῶν, δὲν πρέπει νὰ εἶνε παραπάνω. . . . Ναί, ἀλλὰ δὲν μοῦ μιλά καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε καλὸ σημεῖο. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ στρεφομένη πρὸς τὸν Ξανθὸν Νέον μειδιῶσα. — Κύριε Κωνσταντίνε. . . . Κύριε Κωνσταντίνε. . . . Ἄ, λησμονῶ πάντοτε τὸ ἐπίθετόν σας, ἔχω τόσον ἄθλιον μνημονικόν.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ μετὰ συστολῆς. — Παλαιολόγος, δεσποινίς.

ΦΙΦΙΤΣΑ ὑφισταμένη βίαιον κλοιισμόν, ὅστις παρ' ὀλίγον νὰ βίψῃ αὐτὴν ὑπτίαν. — Ἀΐ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἀνήσυχος. — Τί ἐπάθατε, δεσποινίς;

ΦΙΦΙΤΣΑ συνεχωμένη. — Τίποτε, τίποτε. . . ἐνόμισα ὅτι μία νυκτερίς ἐπέρασεν ἀπὸ κοντά μου. . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ μειδιῶν. — Καὶ ἐφοβήθητε, δεσποινίς;

ΦΙΦΙΤΣΑ ἐπαναλαμβάνουσα καὶ τονίζουσα ἐκάστην συλλαβὴν ὑποκώφως. — Κων-σταν-τῖ-νος Πα-λαι-λό-γος! . . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἰδία. — Τί λέγει;

ΦΙΦΙΤΣΑ στρεφομένη ἐπὶ τοῦ θρανίου, ὥστε νὰ βλέπῃ καταντικρῶ τὸν Ξανθὸν Νέον. — Εἴσθε ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τῶν αὐτοκρατόρων;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἐκπληκτός. — Πῶς εἶπατε, δεσποινίς;

ΦΙΦΙΤΣΑ ἰδία ἐν θαυμασμῶ. — Εἶνε ἀπόγονος αὐτοκράτορος! . . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἰδία. — Τί νὰ εἶπεν ἄρά γε. . . . δὲν ἔκατάλαθα καλά. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ ἐκθύμως. — Βεβαίως πρέπει νὰ κατάγεσθε ἀπὸ τοὺς αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου, ἀφοῦ φέρετε μάλιστα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ τελευταίου Παλαιολόγου! . . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἐμβρόντητος. — Ἐγὼ;

ΦΙΦΙΤΣΑ ἐνοῦσα τὰς χεῖρας. — Τί μετριοφροσύνη! . . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἐν παραγῆ. — Δὲν ἔχω ιδέαν, δεσποινίς. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ ἐκθαμβος. — Νὰ εἶνε ἀπόγονος αὐτοκράτορος καὶ νὰ προσποιῆται ὅτι δὲν τὸ εἰξεύρει!

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἰδίᾳ δυσαρέστως. — Τί θέλει νὰ εἰπῇ μὲ αὐτά ; τί ἔχω ἐγὼ νὰ κάνω μὲ τοὺς αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου ;

ΦΙΦΙΤΣΑ εὐχαρὶς καὶ μετ' ἀγάπης προσθλέπουσα τὸν Ξανθὸν Νέον. — Ἄλλὰ ἤξεύρετε πότον ἀρχαία εἶνε ἡ οἰκογένειά σας ; Ὁ πρῶτος Παλαιολόγος ἔγεινεν αὐτοκράτωρ εἰς τὰ 1260 ἐὰν δὲν ἀπατῶμαι . . . καὶ ἐκ τῆς οἰκογενείας σας ἀνεδείχθησαν ὀκτώ αὐτοκράτορες χωρὶς νὰ λαμβάνω ὑπ' ὄψιν τοὺς δεσπότας . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ μηχανικῶς. — Πῶς ; ἦτο καὶ κανένας δεσπότης ;

ΦΙΦΙΤΣΑ μειδιῶσα ἐπιχαρίτως. — Ἐννοῶ μέχρι τινὸς τὴν μετριοφροσύνην σας, ἀλλὰ νὰ προσποιεῖσθε πάλιν τόσῃν ἄγνοιαν καὶ αὐτῶν τῶν γνωστοτέρων πραγμάτων τῆς οἰκογενείας σας, αὐτὸ δὲν τὸ ἐννοῶ . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἰδίᾳ θλιβερῶς. — Σὰν νὰ μοῦ φαίνεται ὅτι μὲ κοροϊδεύει . . . δὲ μ' ἀρέσει αὐτό, ἀλλ' ἂν μὲ νομίζῃ κουτὸν εἶνε πολὺ ἀπατημένη.

ΦΙΦΙΤΣΑ μειδιῶσα πάντοτε. — Δὲν κατωρθώσατε νὰ σώσετε τίποτε ἀπὸ τὰ ἔγγραφα τῆς οἰκογενείας σας ; ἀπὸ τὰ χρυσόβουλλα ; ἀπὸ τὰς περγαμηνάς ; τίποτε ; τίποτε ; Ἐχάθησαν ; ἐξηφανίσθησαν ; Κρίμα, διότι ἂν ἐσώζετο κανὲν χρυσόβουλλον, ἂν ὄχι τίποτε ἄλλο, θὰ εἶχετε ὅμως τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸ δεικνύετε εἰς τοὺς φίλους σας, ὥστε ἂν ποτὲ σᾶς ἔλεγε κανεὶς τίποτε νὰ τὸ ἐπιδεικνύετε, διὰ νὰ μὴ μένη οὔτε ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία, ὅτι κητάγεσθε ἀπὸ τὴν ἀρχαιοτάτην οἰκογένειαν τῶν Παλαιολόγων, ἡ ὁποία ἐβασίλευσε τόσα ἔτη ἐπὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διότι . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ διακόπτων αὐτὴν ἀποτόμως. — Δεσποινίς, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὴ μὲ περιπαίζετε, διότι ἐπὶ τέλους δὲν σᾶς ἔκαμα καὶ τίποτε κακόν . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ δραττομένη τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτομάτως ἀποσύρουσα τὴν χεῖρά της. — Σᾶς περιπαίζω ; πῶς ἠμπόρεῖτε νὰ φαντασθῆτε ὅτι σᾶς περιπαίζω ; Σᾶς βεβαιῶ ἐν πάσῃ εὐλικρινείᾳ ὅτι σᾶς ὀμιλῶ σπουδάζουσα . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἰδίᾳ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνάγων πάσας αὐτοῦ τὰς σκέψεις. — Ὅχι, δὲν μὲ περιπαίζει . . . μοῦ ἔπιασε καὶ τὸ χέρι μάλιστα . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ φέρουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν παρειῶν εἰς ἐνδειξιν αἰδοῦς καὶ τὴν φωνὴν αὐτῆς γλυκυτάτην καθιστῶσα. — Νὰ σᾶς περιπαίζω ; πῶς σᾶς ἐπέρασε τοιαύτη ἰδέα ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ὑποθλέπων αὐτὴν δυσπίστως. — Διατί μοῦ τὰ λέγετε αὐτά ;

ΦΙΦΙΤΣΑ ἐνθουσιωδῶς καὶ πλησιάζουσα τὸν Ξανθὸν Νέον. — Ἡξεύρετε διατί σᾶς τὰ λέγω ; διότι πέρυσιν εἰς τὴν Ζάκυνθον, μᾶς συνέβη τὸ ἐξῆς πολὺ περίεργον. Ἡμεθα εἰς τὴν Κυλλήνην διὰ τὸν μπαμπᾶν, ὅστις ὑποφέρει ὁ καυμένος ἀπὸ τοὺς βρόγχους του, καὶ ἐπιστρέφοντες ἐμείναμεν τρεῖς ἡμέρας εἰς τὴν Ζάκυνθον. Ἐκεῖ τί νομίζετε ὅτι μᾶς ἔδειξεν ἓνας φίλος τοῦ μπαμπᾶ ; μᾶς ἔδειξεν ἓνα νέον, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Καλόφωνος ἕως εἰκοσιπέντε χρόνων. . . ὁ νέος αὐτὸς ἔχει ὅλα τὰ ἔγγραφα τῆς οἰκογενείας του, τὰ ὁποῖα εἶνε τακτικὰ καὶ τὰ ὁποῖα φθάνουν μέχρι τοῦ αὐτοκράτορος Καρόλου τοῦ Πέμπτου, δηλαδὴ εἰς τὰ 1540. . . ἀληθεῖς περγαμηναὶ ἐν πλήρει τάξει. Ὁ πρόγονός του Μιχαὴλ Καλόφωνος ἔγεινεν ἀπὸ τὸν Κάρολον Πέμπτον μεγιστὰν τῆς Ἰσπανίας πρώτης τάξεως, ὁ αὐτοκράτωρ εἰς τὰ γράμματά του τὸν ἀποκαλεῖ φίλτατον ἐξάδελφον τοῦ παραχωρεῖ κτήματα εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ κτήματα εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ τί νομίζετε ὅτι εἶνε σήμερον ὁ ἀπόγονος αὐτὸς τοῦ Μιχαὴλ Καλοφώνου, ὁ ἐξάδελφος τοῦ Καρόλου Κουίντου ; ἔμπορος ; τραπεζίτης ; δικηγόρος ; Εἶνε, κύριέ μου, πωλητῆς ἔφημερίδων καὶ δὲν ἔχει ψωμί νὰ φάγη . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ, ὅστις παρηκολούθει τὴν ἀφήγησιν μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος, ἐμβρόντητος. — Πωλητῆς ἔφημερίδων ;

ΦΙΦΙΤΣΑ σείουσα τὴν κεφαλὴν. — Πωλητῆς ἔφημερίδων ὁ ἀπόγονος τῆς ἐνδόξου οἰκογενείας τῶν Καλοφώνων, καὶ ὅλα τὰ ἔγγραφα τοῦ ἐν τάξει, ἀλλὰ τί ὠφελεῖ ; δὲν ἔχει ψωμί νὰ φάγη καὶ μίαν φορὰν ποῦ ἐξέπεσεν ἕως ἐκεῖ δὲν εἶνε νὰ τὸ σκέπτεται κανεὶς. . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἀσθμαίνων. — Εἶδατε τὰ ἔγγραφα, τὰ χρυσόβουλλα, τὰς περγαμηνάς ;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Μὲ αὐτὰ τὰ μάτια μου, καὶ ἐπειδὴ ἡ μακρὰ δὲν τὸ ἐπίστευε τῆς τὸ ἐβεβαίωσαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους εἶδαμεν, ὅλοι ὅσοι ἐκ παραδόσεως γνωρίζουν αὐτὴν τὴν οἰκογενεὶαν τῆς ὁποίας ὁ τελευταῖος γόνος εἶνε σήμερον δυστυχῶς πωλητῆς ἔφημερίδων.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ. — Δηλαδὴ μὲ ἄλλους λόγους λοῦστρες ;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Λοῦστρος, μάλιστα, αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἂν ὑπάγη σήμερον εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μείνη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως μὲ τὸ καπέλλον του εἰς τὸ κεφάλι . . . μὲ τὸ κασκέτον του θέλω νὰ εἰπῶ, διότι αὐτὸς φορεῖ πάντοτε κασκέτον τώρα.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ βυθιζόμενος ἀνεπαίσθητος εἰς ἀγαναξοσκέψεις. — Λοῦστρος ! . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Πῶς ἐσώθησαν αὐτὰ τὰ ἔγγραφα καὶ τὰ χρυ.

σόβουλλα καὶ αἱ περγαμηναὶ εἶνε θαῦμα, διότι ἐν Ἑλλάδι εἶναι πολὺ ὀλίγαι αἱ οἰκογένειαι, αἱ ὁποῖαι κατώρθωσαν νὰ σώσουν ἔπειτα ἀπὸ τόσας καὶ τόσας καταστροφάς, ἀπὸ τόσους διωγμοὺς καὶ τὴν παρμιχροτέραν ἔνδειξιν τῆς ἀρχαιότητος καὶ τῆς εὐγενείας αὐτῶν. Ἡ ἰδική σας οἰκογένεια ἐννοῶ κάλλιστα, ὅτι θὰ ὑπέφερε περισσότερα ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας, διότι αὐτὴν κατεδίωξαν περισσότερο οἱ Τοῦρκοι μετὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην νύκτα τῆς 29 Μαΐου τοῦ 1453 . . . Ἀλλὰ τί ἔχετε ; . . . ἀναστενάζετε ; . . . δακρῦζετε ; . . . Σᾶς ἀνέμνησα τὴν θλιβεράν τύχην τῶν προγόνων σας ; . . . ὦ, μὲ συγχαρεῖτε, κύριε Παλαιολόγε . . . μὲ συγχαρεῖτε, Ὑψηλότατε . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἰδία σύνουσι βυθίζων τὸ βλέμμα εἰς τὸ ἀχανές μέχρι Κωνσταντινουπόλεως καὶ νομίζων ὅτι βλέπει τὸν τροῦλλον τῆς Ἁγίας Σοφίας. — Εἶμαι Παλαιολόγος ! . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ ἰδία. — Πῶς διασώζει ἀκόμη τὸ οἰκογενειακὸν φίλτρον ἔπειτα ἀπὸ τόσους αἰῶνας ! . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἰδία ἐγείρων ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν ἀφ᾽ ἐπισκόπησε καλῶς τὸν τροῦλλον τῆς Ἁγίας Σοφίας μεταβάλλων δ' ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ ἐν ταῖς καθ' ἑαυτὸν σκέψεσι τὸ λεκτικὸν αὐτοῦ. — Καὶ διατί νὰ μὴν εἶμαι ; Δὲν λέγομαι τάχα Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος ; καὶ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴν ἀνήκω εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν οἰκογένειαν ;

ΦΙΦΙΤΣΑ ἰδία. — Τί αἰσθήματα πρέπει νὰ ἔχη . . . καὶ πῶς φαίνεται ὅτι εἶνε γόνος αὐτοκρατορικοῦ οἴκου . . . τὸ ἀνάστημα, ἡ ὠραιότης του . . . ἔπειτα πῶς εἶνε ξανθός ; ὅλοι οἱ Παλαιολόγοι ἦσαν ξανθοί . . . Καλὰ ἔκαμα καὶ τὸν ἀπεκάλεσα Ὑψηλότατον . . . Ἴσως ἡ μετριοφροσύνη του νὰ ἐπειράχθη καὶ δι' αὐτὸ δὲν μοῦ ὁμιλεῖ, ἀλλὰ τὸ εἶπα χωρὶς νὰ θέλω . . . δὲν τὸ ἤθελα . . . Ὅταν εἶδα ἐκεῖνο τὸ δάκρυ του δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ πῶς μοῦ ἐφάνη . . . ἐνόμιζα ὅτι ἔβλεπα ἐμπρὸς μου αὐτὸν τὸν υἱὸν τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου ! . . . ὦ, θὰ ὑπάρξῃ ποτὲ γυνὴ εὐτυχεστέρα ἐὰν θελήσῃ ; . . . Θεέ μου, Θεέ μου, τί λέγω ; . . . Εἶνε ποτὲ δυνατόν νὰ κατέλθῃ μέχρις ἐμοῦ ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἰδία σύνουσι καὶ ἀγέρωχον λαμβάνων στάσιν. — Ὅσον καὶ ἂν φέρω τὸν νοῦν μου πρὸς τὰ ὀπίσω δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐνθυμηθῶ τίποτε τὸ ὁποῖον νὰ μοῦ δίδῃ τὴν παρμιχροτέραν λαβὴν . . . ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ τόσας καταστροφάς, ἔπειτα ἀπὸ τόσους διωγμοὺς εἶνε δυνατόν τοῦτο ; Τίς οἶδε τί συνέβη . . . διεσκορπίσθημεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, τὰ ἔγγραφα μας ἐχάθησαν, τὰ χρυσόβουλλά μας ἐξηφανίσθησαν, καὶ εὐρέθημεν εἰς αὐτὴν τὴν γωνίαν ἐδῶ μὲ μόνον τὸ ὄνομά μας καὶ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ παρελθόντος ! . . . Τί εὐτυχῆς αὐτὸς ὁ λουστρὸς νὰ ἔχη ἐν τάξει τὰς περγαμηνὰς του ! . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ, ὅστις ἀπὸ πολλῆς ὥρας περιέρχεται τὸν κήπον βραδυπορῶν καὶ πᾶσαν συστάδα δένδρων ἐξετάζων καὶ πᾶν θρανίον διερευνῶν, ἀνακαλύπτων ἐπὶ τέλους τὴν Φιφίτσαν. — Ἐδῶ εἶσαι; καὶ σὲ ζητεῖ τόσῃν ὥραν ὁ καυμένος ὁ Δρέλλιας.

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Μπᾶ; . . . ἔχει δίκαιον . . . εἶχα μαζῆ του τὴν καδρίλλιαν ποῦ ἐχόρευσαν καὶ τὸ ἐλησμόνησα . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ μειδιῶν ἐνδεικτικῶς. — Αἶ, βέβαια, ὅταν ἔχη κανεὶς καλὴν συντροφίαν .

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Κρίμα ὅμως ὅτι δὲν ἔρχεται, διότι θὰ τὸν παρεκάλουν νὰ μοῦ φέρῃ ἓνα ποτῆρι νερόν.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἐγειρόμενος. — Νερόν; δεσποινίς, ἀμέσως νὰ σᾶς φέρω . . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ ἀνθισταμένη. — ὦ, σᾶς παρακαλῶ, κύριε Κωνσταντῖνε . . . ὄχι, ὄχι . . . ὄχι σεῖς . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἐξαφανιζόμενος ὡς ἀστραπή. — Πῶς τὸ λέγετε, δεσποινίς;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ καθήμενος πλησίον τῆς Φιφίτσας. — Αἶ, πῶς σοῦ φαίνεται;

ΦΙΦΙΤΣΑ πνίγουσα στεναγμόν. — Χαριτωμένος ἄνθρωπος.

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Διατί ἀναστενάξεις; ἀφοῦ εἶνε χαριτωμένος πρέπει νὰ χαίρεσαι μάλιστα . . . καὶ ἀφοῦ ἦλθε μὲ τὸν σκοπὸν νὰ πάρῃ ἓνα καλὸ καὶ εὐμορφο κορίτσι, ἐγὼ νομίζω ὅτι καλλίτερον ἀπὸ σὲ δὲν δύναται νὰ εὔρῃ.

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Μὲ κολακεύετε πολὺ, διότι μ' ἀγαπᾶτε καὶ πολὺ, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος διὰ νὰ προτιμήσῃ ἐμένα ὅταν ὑπάρχουν τόσαι ἄλλαι νέαι . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Τώρα δὲν τὰ πιστεύεις αὐτά . . . καὶ . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Μὲ συγχωρεῖτε, τὰ πιστεύω καὶ πολὺ μάλιστα, διότι εἶνε ἡ ἀλήθεια . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἀνυπομόνως. — Μὰ πῶς τὰ λέγεις αὐτά, κόρη μου . . . πρέπει νὰ εἶσαι τυφλή, διὰ νὰ μὴ βλέπῃς ὅτι σὲ ἀγαπᾶ ἤδη . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ ἐκπληκτος. — Ἐμένα;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ, οὔτινος ἡ ἀνυπομονησία βαθμηδὸν αὐξάνει. — Τὸν εἶδες νὰ ὀμιλήσῃ μὲ καμμίαν ἄλλην; δὲν παρετήρησες ὅτι ἀμέσως ἦλθε σὲ σένα; τί σημαίνουν ὅλα αὐτά ἢ ὅτι σὲ θέλει;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Μὴ βάζετε τέτοιαις ιδέαις εἰς τὸ κεφάλι μου . . . Αὐτὸς τόσον πλούσιος, ἀπὸ τόσον μεγάλῃν οἰκογένειαν . . .



Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Εἶνε καὶ ἀπὸ οἰκογένειαν ;  
ΦΙΦΙΤΣΑ. — Καλὲ τί λέτε ; Παλαιολόγος !...

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἐκπληκτός. — Εἶνε μεγάλη οἰκο-  
γένεια οἱ Παλαιολόγοι ; πρώτην φοράν ποῦ τὴν ἀκούω.

ΦΙΦΙΤΣΑ ἐξαιισταμένη καὶ μετὰ περιφρονήσεως σχεδὸν παρατηροῦσα τὸν γέροντα  
Σκαφαρέντζον. — Πρώτην φοράν ; Καὶ οἱ αὐτοκράτορες τῆς Κων-  
σταντινουπόλεως ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἐκπληκτός. — Αἶ ;

ΦΙΦΙΤΣΑ μετ' ἐμφάσεως. — Εἶνε κατ' εὐθειᾶν ἀπόγονος τοῦ αὐ-  
τοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου !

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἐμβρόντητος. — Μπρὲ μίλα καλά !...

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Μάλιστα, κύριε Σκαφαρέντζε.

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἐν ἐξάψει. — Καὶ τὸν ἀφίνεις ; καὶ  
δὲν τὸν ἐπῆρες ἀκόμη ;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Τί κάθεσθε καὶ λέτε τώρα . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Νὰ σοῦ δώσω μίαν συμ-  
βουλήν ;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Τί πράγμα ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Νὰ τοῦ ἀνοιξῆς πρώτη ὀμι-  
λίαν περὶ γάμου.

ΦΙΦΙΤΣΑ ἐντρομος. — Ἐτρελαθήκατε ; καὶ ἡ ἀξιοπρέπειά μου ;...

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Μὰ ἄκουσέ με, κόρη μου . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ ἐν νευρικῇ ταραχῇ. — Πᾶ, πᾶ, πᾶ ! . . . Θεὸς φυλάξοι ! . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἀπελπής. — Ἄ, τί νὰ σοῦ κάμω . .  
ἔπρεπε νὰ ἦτο ἡ μητέρα σου εἰς τὴν θέσιν σου, διὰ νὰ ἰδῆς ἂν  
εἴμποροῦσε νὰ φύγη αὐτὸς ἀπ' ἐδῶ ἀστεφάνωτος.

ΦΙΦΙΤΣΑ, διαμαρτυρομένη. — Σᾶς παρακαλῶ, μὴ λέγετε τέτοια  
πράγματα, διότι . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ τύπτων τὸ μέτωπον αὐτοῦ. — Μπρὲ, τί  
κάθομαι καὶ χάνω τὸν καιρὸν μου . . . Ἐσὺ δὲν θὰ κάμης τίπο-  
τε . . . αὔριον τὸν βλέπει καμμιὰ ἄλλη καὶ σοῦ τὸν παίρνει . . .  
Ἐννοεῖς ὅτι ἐγὼ παλαιὸς φίλος τοῦ πατρός σου δὲν ἠμπορῶ ν'  
ἀφήσω νὰ πέσῃ μιὰ τέτοια δουλειὰ 'ς τὸ νερό. Κάνω τόσον και-  
ρὸν Λαύρεια καὶ πάντοτε οἱ συνδυασμοί μου ἐπέτυχαν καὶ δὲν  
θὰ ἐπιτύχω τώρα ; Ἡ μόνη ἡ ὁποία εἶνε ἱκανὴ νὰ τὸν καταφέρῃ  
εἶνε ἡ μητέρα σου . . . Πηγαίνω νὰ τὴν εὔρω . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ ζητοῦσα νὰ κρατήσῃ ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν γέροντα Σκαφαρέντζον ὅστις  
ἠγέρθη. — Σᾶς παρακαλῶ . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Νὰ τος, σιωπῇ, ἔρχεται.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἐρχόμενος σπεύδων. — Σᾶς ἔφερα, δεσποινίς, καὶ  
νερὸν καὶ βυσσινάδαν, τί προτιμᾶτε ;

ΦΙΦΙΤΣΑ αἰδημόνως ἐντεινούσα τὴν χεῖρα. — Νὰ λάβετε αὐτὸν τὸν κόπον ; . . . τὴν βυσσινάδα, ἂν θέλετε . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἐν συστολῇ. — Μοῦ δίδετε κ' ἐμὲ τοῦ γέροντος τὸ νερόν, ἂν δὲν τὸ χρειάζεσθε, κύριε Παλαιολόγε ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ προσφέρων τὸ ποτήριον. — Σᾶς παρακαλῶ, κύριε . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἀφοῦ ἐπὶ βλέπων τὸν Ξανθὸν Νέον ἰταίμαζόμενον νὰ λάβῃ τὸ ποτήριόν του. — "Α, ὄχι, ὄχι . . . τὰ ἐφέρατε σεῖς, θὰ τὰ ἐπιστρέψω ἐγώ . . . [Λαμβάνων ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Ξανθοῦ Νέου τὸ κενὸν ποτήριον τῆς βυσσινάδας] Αὐτὸ εἶνε τὸ δίκαιον . . . καὶ ἔπειτα σεῖς πρέπει νὰ μείνετε ἐδῶ μὲ αὐτὴν τὴν χαριτωμένην νέαν ἣτις εἶνε ἢ καλλιτέρα τὴν ὁποίαν ἔχομεν εἰς τὰς Ἀθήνας . . . ἢ καλλιτέρα ! . . . δὲν τὸ λέγω διότι εἶμαι φίλος τῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ, διότι τὸ λέγει ὁ κόσμος ὅλος . . . ἢ καλλιτέρα ! . . . [ὑποκλίνων] Κύριε, κύριε . . . [ἰδίᾳ] Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ἐλησμόνησα πάλιν τὸ ὄνομά του . . . [Μεγαλοφώνως] Κύριε Κωνσταντῖνε, εἶμαι πάντοτε πρόθυμος τῶν διαταγῶν σας, Λεονάρδος Σκαφαρέντζος, μεσίτης εἰς τὸ Χρηματιστήριον. [ἰδίᾳ] Νὰ τοῦ εἰπῶ τίποτε γιὰ Λαύρεια ; "Οχι, ἄς μὴ τοῦ εἰπῶ ἀκόμα . . . [Μεγαλοφώνως] Ἡ καλλιτέρα χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν . . . [Ἀπερχόμενος] Ἡ καλλιτέρα ! . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρανίου. — Ἡ καλλιτέρα ! . . . πῶς τὸ ἔλεγεν ! . . . ὡς νὰ εἶχον ἐγὼ καμμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τούτου . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ κάτω νεύουσα. — Κύριε Παλαιολόγε . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ. — Εἶνε πολὺ φίλος σας αὐτὸς ὁ γέρον ;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Πολύ, εἶνε ἀρχαῖος συμμαθητῆς τοῦ μπαμπᾶ καὶ αὐτὸ μ' ἐπαινεῖ καὶ τόσον πολὺ.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ. — Καὶ τὸν βλέπετε συχνά ;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Καθ' ἡμέραν σχεδόν.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ. — Τί εὐτυχής !

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Διχτί ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ στένων. — Διότι σᾶς βλέπει καὶ αὐτὸς κάθε ἡμέραν.

ΦΙΦΙΤΣΑ με διῶσα ἐλαφρῶς. ἀλλ' εἶτα στορέφουσα τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ μέρος τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἰδίᾳ. — Θεέ μου . . . δὲν ἤξεύρω τί ν' ἀπαντήσω.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἰδίᾳ. — Δὲν τολμῶ, δὲν τολμῶ . . . μήπως δυσηρεστήθῃ ὅτι τῆς τὸ εἶπα ;

ΦΙΦΙΤΣΑ στρεφομένη βιαίως πρὸς τὸν Ξανθὸν Νέον. — Καὶ πῶς εὐρίσχετε τὰς Ἀθήνας μας ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ, ὅστις ἦτο εἰσέτι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς τελευταίας αὐτοῦ

σκέφωσ ταρασσόμενος ὀλίγον εἰς τὸ ἐρώτημα, συνεργόμενος ὁμως ἀμέσως. — Ὠραῖαι εἶνε, ἀλλὰ προτιμῶ τὸν Πειραιᾶ....

ΦΙΦΙΤΣΑ *ιδία*. — Περίεργος προτίμησις !... τί εἶνε ὁμως ἡ πρώτη πόλις πάντοτε ὅταν ἔρχεται κανεὶς ἀπ' ἔξω, καὶ πρέπει νὰ ἦλθε μὲ τὸ ἀτμόπλοιον.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ *ιδία*. — Προφανῶς δυσηρεστήθη ὅτι τῆς τὸ εἶπα, διότι ἄλλαξε τὴν ὁμιλίαν ἀμέσως.... ἐβιάσθη πολὺ.

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Ἐν τούτοις μὲ τὰ νέα σχέδια ἡ πόλις μας θὰ γείνη πολὺ ὠραία....

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἀναλαμβάνων τὴν στάσιν τοῦ Μανουὴλ Παλαιολόγου, ὅτε οὗτος συνήντησε κατὰ πρῶτον τὸν Βαγιαζήτ, καὶ ἔστη θαρραλέος ἀπέναντι αὐτοῦ. — Δὲν ἀντιλέγω, ἀλλὰ τὸν ἀέρα τοῦ Πειραιῶς δὲν θὰ τὸν ἔχη ποτέ.

ΦΙΦΙΤΣΑ *χαριέντως*. — "Α, ὅσον γιὰ δροσιάν, μαλιστα.. ἔχετε δίκαιον....

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ *προσερχόμενος ἐν σπουδῇ*. — "Α, μὰ κυρία Φιφίτσα, τί μοῦ κάμνετε.... παρ' ὀλίγον νὰ μὴ χορεύσω τὴν καδρίλλιαν μου.

ΦΙΦΙΤΣΑ *ἐκπληκτος*. — Ποίαν καδρίλλιαν ;

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Τὴν τετάρτην.... αὐτὴν ποῦ θὰ χορεύσωμεν τώρα....

ΦΙΦΙΤΣΑ *διαμαρτυρομένη*. — "Εχετε λάθος, δὲν σᾶς ἔδωσα τὴν τετάρτην, σᾶς ἔδωσα τὴν τρίτην καὶ δὲν ἦλθετε οὔτε κἂν νὰ μὲ ζητήσετε....

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Πῶς ἔχω λάθος, κυρία μου ; ἀφοῦ ἐγὼ δὲν ἐχόρευσα καθόλου ἀπόψε καὶ μίαν μόνην καδρίλλιαν ἐζήτησα.... αὐτὴν τὴν ἰδικὴν σας.

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Εἶνε ἀδύνατον.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ *δυσθύμως*. — Αἶ, μὰ τώρα δὲν ἤξεύρω ἐγώ ;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Πολὺ καλὰ, δὲν ἐπιμένω, ἂν θέλετε, ἀλλὰ ἦτο ἡ τρίτη καὶ ὄχι ἡ τετάρτη.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Σᾶς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, κυρία Φιφίτσα, ὅτι τὴν τετάρτην σᾶς ἐζήτησα καὶ ἔγραψα μόνος μου τὸ ὄνομά μου εἰς τὸ καρνέ σας.... ποῦ εἶναι τὸ καρνέ σας ; .. Κυττάξετε καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι ἔχω δίκαιον.

ΦΙΦΙΤΣΑ *ἀναζητοῦσα κατὰ τὴν ἄκραν τοῦ ριπιδίου τὴν σχέδην αὐτῆς*. — Νὰ το, ἀλλὰ δὲν βλέπω τίποτε εἰς αὐτὸ τὸ σκότος.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. *ἀνάπτων θειοκρηίδα καὶ πλησιάζων αὐτὴν πρὸς τὴν σχέδην*. — Ἴδου τὸ ὄνομά μου, Δρέλλιας.

ΦΙΦΙΤΣΑ *παρατηροῦσα ἐν ἐκπλήξει, ἐνῶ ὁ νέος Δρέλλιας βλέπει κρυφίως τὸν Ξανθὸν Νέον*. — "Εχετε δίκαιον.... πῶς ἔκαμα ἐγὼ αὐτὸ τὸ λάθος ;

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ἀκούσας τοὺς πρώτους ἤχους τοῦ τετραχόρου προσφέρων τὸν βραχίονά του ἀνυπομόνως. — Ἐλάτε, ἐλάτε, μόλις θὰ προφθάσωμεν, ἤρχισαν.

ΦΙΦΙΤΣΑ λαμβάνουσα τὸν βραχίονα τοῦ νέου Δρέλλια καὶ χαιρετίζουσα ἐπιχαρίτως τὸν Ξανθὸν Νέον. — Κύριε Κωνσταντῖνε, μὲ συγχωρεῖτε. . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἐγειρόμενος καὶ ὑποκλίνων βαθέως. — Δεσποινίς. . . .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ταχύνων τὸ βῆμά του πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον. — Ποιὸς εἶνε πάλιν αὐτὸς ὁ Κωνσταντῖνός σας ; ποῦ τὸν ἐψαρέψατε ;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Εἶνε ἓνας κύριος ὁ ὁποῖος ἦλθεν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Κατ' εὐθεΐαν ;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Πολὺ πιθανόν.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Εἶνε πλούσιος ;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Δὲν ἤξεύρω. . . .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Πρέπει νὰ εἶνε ὅμως, διότι εἶχε ἓνα κόρδωμα ποῦ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι κάθεται ἐπάνω εἰς τὰ ἑκατομμύριά του.

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Ὅχι δά ;

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Καὶ τώρα ἐννοῶ πῶς ἐκάματε τὸ λάθος νὰ λησμονήσετε τὴν καρδίλλιαν μου.

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε ;

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ἐπιταχύνων πλείοτερον τὸ βῆμά του, διότι ἤδη ἐχώρευον ἐν τῇ αἴθουσῃ. — Θέλω νὰ εἰπῶ, κυρία Φιφίτσα, ὅτι ὅταν ἔρχωνται αὐτοὶ οἱ πλούσιοι ὁμογενεῖς εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡμᾶς τοὺς καυμένους οὔτε γυρίζετε νὰ μᾶς κυττάξετε πλέον. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ<sup>1</sup> δυσαρίστως. — Εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν τὰ πιστεύετε αὐτὸ ποῦ λέγετε. . . .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Τόσον τὰ πιστεύω, ὥστε ἀρχίζω νὰ μετανοῶ, διότι σᾶς ἐσήκωσα ἀπὸ τέτοιαν καλὴν συντροφίαν. . . . Ποιὸς ἤξεύρει ἂν αὐτὸς ὁ χορὸς δὲν ἔγεινε διὰ νὰ χορεύσητε τὸν ἄλλον μὲ αὐτὸν τὸν κύριον Κωνσταντῖνον, τὸ Ἡσαΐα χόρευε. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ ἐν ὀργῇ. — Κύριε Δρέλλια, λέγετε ἀνοησίας. . . .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ εἰσερχόμενος εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ. — Αἱ ὁποῖαι ὅμως ἠμποροῦν νὰ ἔδγουν καὶ εἰς καλόν. . . . Νὰ τὸ βιζαβί μας, πάρτε τὴν θέσιν σας, ἐμπρός, ἡμεῖς εἴμεθα. . . . ἂν ἀβὰν κάτρη! . . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἐπανερχόμενος ἐκ τοῦ κήπου εἰς τὸ ξενοδοχεῖον διὰ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς καὶ συναντῶν πρὸ τῆς θύρας τὸν κ. Ἰωάννην Μαθιμάλην. — Ποῦ πᾶς ;

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ χασμαίμενος. — Εἶμαι πεθαμμέ-

νος ἀπὸ κούρασιν καὶ φεύγω κρυφὰ κρυφὰ ἀπὸ 'δῶ νὰ μὴ μὲ ἰδῆ καὶ καμμία πατρωνέσσα.

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ.—"Ἐχεις ἀμάξι ;

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ σειὼν μετὰ θλίψεως τὴν κεφαλὴν. — Μαχάρι νὰ εἶχα . . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ λαμβάνων τὸν βραχίονά του ὅπως τὸν συνοδούσῃ. — Αἶ, καὶ πῶς θὰ πᾶς ;

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ.—Μὲ τὸν σιδηρόδρομον. Θέλει χ' ἐρώτημα ; Πᾶμε ἀπ' ἐδῶ 'ς τὰ σκοτεινὰ νὰ μὴ μὲ ἰδῆ καὶ κανεῖς.

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἀκολουθῶν τὸν κ. Ἰωάννην Μαθ μάλην καὶ ἀνὰ πᾶν βῆμα προσκόπτων, διότι τὸ σκοτὸς εἶνε ψηλαφητόν. — Μὰ ὁ σιδηρόδρομος θὰ φύγη εἰς τὰς τρεῖς καὶ τώρα εἶνε μόλις μία . . .

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ.—Μὰ ὁ σιδηρόδρομος εἶνε ἐδῶ καὶ περιμένει. Θὰ πάγω νὰ καθήσω μέσα σ' ἓνα βαγόνι καὶ θὰ τραβήξω ἓναν ὕπνον . . . αὐτὸ μόνον σοῦ λέγω . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ.—Καὶ θὰ ἠμπορέσης νὰ κοιμηθῆς ; ἔπειτα δὲν θὰ σὲ ξυπνήσωμεν ὅταν θὰ φύγωμεν ; θὰ χάσης τὸν ὕπνον σου.

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ χασμῶμενος. —"Ἐχω τέτοια νύστα ποῦ δὲν θὰ σᾶς ἐννοήσω καὶ ὅταν θὰ ἔλθετε καὶ ἕως εἰς τὰς τέσσαρας ποῦ θὰ φθάσωμεν εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ κάμω τριῶν ὥρῶν ὕπνον μονορροῦφι ! . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ.—Μὰ τί ἦλθες τότε ;

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ σειὼν τὴν κεφαλὴν. — Σ' ἐρωτῶ χ' ἐγώ . . . τί ἦλθα ; Ἡμπορεῖς ὅμως νὰ μὴν ἔλθης ; . . . εἶνε μερικαῖς ὑποχρεώσεις ! . . . τῆς ἔστειλα ποῦ τῆς ἔστειλα αὐταῖς τῆς κυρίαῖς πατρωνέσσαῖς, διότι δὲν ἀρκεῖ ὅτι ἀγοράζεις τὰ εἰσιτήρια, σὲ θέλουν καὶ νὰ ἔλθης, διὰ νὰ μὴ ἔχη ὄψιν μπαλμασκέ ὁ γοιός των . . . καὶ ἦτον ἀπόψε ἡ σάρα καὶ ἡ μάρα . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ιστάμενος παρὰ τὴν θύραν τῆς ἐξόδου τοῦ κήπου καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κ. Ἰωάννης Μαθιμάλης ἠτοιμάζετο νὰ τὸν ἀποχαιρετίσῃ. — "Α, δὲν σοῦ εἶπα . . . τὸ πρᾶγμα τελειώνει.

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ.—Ποιὸ πρᾶγμα ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ.—Ὁ γάμος τῆς Φιφίτσας μὲ αὐτὸν τὸ νέον, τὸν . . . τὸν Κωνσταντῖνον . . . ἄχ, πῶς τὸν λέγουν, εἶνε καὶ ἀπὸ μεγάλην οἰκογένειαν . . . τὸν . . . τὸν . . . δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐνθυμηθῶ τὸ ὄνομά του . . . Κωνσταντῖνον . . .

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ.—"Ας εἶνε, δὲν θὰ τὸν ἐνθυμηθῆς ποτέ . . . ἐκεῖνον ποῦ ἔλεγες τέλος πάντων, τὸν ὁμογενῆ . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ.—Ναί, ναί, ποῦ σοῦ ἔδειξα . . .  
ποῦ ὠμιλοῦσε μαζῆ της.

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ χαίρων. — Πῶς αὐτό ; τὴν  
ἐζήτησεν ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Ὅχι ἀκόμη, ἀλλ' ἰδοὺ τί  
τρέχει . . . Ὅταν . . . [Βλέπων ὅτι ὁ κ. Ἰωάννης Μαθιμάλης χασμᾶται] Μὰ  
ἐσύ δὲν εἰμπορεῖς νὰ κρατηθῆς ἀπὸ τὴν νύστα σου . . .

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ χασμώμενος καὶ ὀμιλῶν. — Ναί, ἀδελ-  
φέ, ἀλλὰ λέγε πάντοτε, σὲ ἀκρίω . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἐξερχόμενος καὶ παρασύρων τὸν κ. Ἰωάννην  
Μαθιμάλην. — Πᾶμε πρὸς τὸν σταθμόν, σὲ συνοδεύω ὀλίγα βήματα.

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ γέρον-  
τος Σκαφαρέντζου. — Λοιπόν ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Ὅταν σὲ ἄφησα δὲν ἔχασα  
τὸν καιρόν μου καὶ ἀπὸ ἀπλῆν περιέγειαν ἐβάλθηκα νὰ τοὺς  
εὔρω. Ἐπῆγα οὐξιά, ἐπῆγα ἀριστερά, ἐπάνω, κάτω . . . τέλος  
πάντων τοὺς εὐρίσκω κ' ἐκάθηντο εἰς ενα μπάγκον. Ξεύρεις τί  
ἀγαθὸ κορίτσι εἶνε ἡ Φιφίτσα, καὶ πῶς εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα  
δὲν ἔχει θάρρος. Ἐγὼ ἀμέσως τὸ ἐκατάλαβα καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπα  
ὅτι δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ συμβουλαῖς συλλογίζομαι νὰ πάγω νὰ εὔρω  
τὴν μητέρα της καὶ ν' ἀναλάβῃ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν. Ἄμ' ἔπος,  
ἄμ' ἔργον. Ἡ Πατεριάδαινα παραδέχεται τὴν γνώμην μου, πη-  
γαίνομεν εἰς τὸν κῆπον, τὸν ἀναζητοῦμεν, τὸν εὐρίσκομεν, τῆς τὸν  
παραδίδω εἰς τὰ χέρια της καὶ ἐννοεῖς ὅτι αὐτὴν τὴν ὥραν ποῦ  
σοῦ ὀμιλῶ τὸ πρᾶγμα θὰ εἶνε τελειωμένον.

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ χασμώμενος. — Ὅλ' αὐτά, μάτια  
μού, εἶνε καλὰ καὶ ὠραῖα . . . δὲν μοῦ λέγεις ὅμως τίποτε βέ-  
βαιον ἐκ μέρους του.

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἀνυπομόνως. — Οὔ, καϋμένε καὶ σύ,  
τί δύσπιστος ἄνθρωπος ποῦ εἶσαι . . .

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ. — Μὰ τοὺς ξεύρω ἐγὼ αὐτοὺς  
τοὺς ὁμογενεῖς, γλυστροῦν σὶν χέλια . . . [Χασμώμενος] Ἐνθυμοῦ-  
μαι υἷαν φοράν . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ δυσθυμῶς ἀποχωριζόμενος αὐτοῦ καὶ ἐπα-  
νερχόμενος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. — Καληνύκτα, πήγαινε νὰ κοιμηθῆς.

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ μόλις βηματίζων ἐκ τοῦ νυσταγμοῦ. —  
Καλὴν νύκτα . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ παρακολουθῶν διὰ τοῦ βλέματος τὴν χορεύουσαν μετὰ  
τοῦ νέου Δρέλλια θυγατέρα του. — Εἶνε ὁμολογουμένως ἡ ὠραιότερα τοῦ  
χοροῦ καὶ δὲν ἀπορῶ ὅτι τοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν. Τώρα αὐτὸν τὸν  
χορὸν ἠμποροῦσε νὰ τὸν χορέψῃ μαζῆ του . . . τίς ἡ ἀνάγκη

νά τὸν δώσῃ εἰς τὸν κ. Δρέλλιαν, ὁ ὁποῖος Δρέλλιας πρέπει νὰ τῆς λέγῃ πράγματα πολὺ δυσάρεστα, διότι τὴν κάμνει καὶ θυμώνει. Πολὺ αὐθάδης νέος εἶνε αὐτὸς ὁ Δρέλλιας, κακὰ ἔκαμε νὰ χορέψῃ μαζῇ του. . . . Ὡ, ὦ, κᾶτι τοῦ εἶπε τώρα καὶ αὐτὸς ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ κοκκινίζει. . . . κατεβάζει τὸ κεφάλι του κάτω. . . . θὰ τὸν ἔβαλεν εἰς τὴν θέσιν του, διότι αὐτὸς δὲν τῆς ἀποτείνει πλέον τὸν λόγον. . . . Εὐγε, Φιφίτσα μου !. . . Ἄ, νὰ καὶ ἡ γυναῖκά μου εἰς τὸ μπράτσο αὐτοῦ τοῦ νέου. . . Τί εὐχαριστημένη ποῦ φαίνεται. . . πετᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν της. . . καὶ αὐτὸς εἶνε τόσο γελαστός !. . . νὰ τὰ ἐτελείωσεν ἡ γυναῖκά μου ;. . . αὐτὸ θὰ εἶνε λαμπρόν. . . . Πρέπει κᾶτι νὰ εἶπαν, διότι δὲν ἐξηγεῖται ἀλλέως αὐτὴ ἡ χαρὰ καὶ τῶν δύο. . . . Καὶ ἤρχετο μὲ τόσῃν δυσἀρέσκειαν ἢ καυμένη εἰς αὐτὸν τὸν χορόν. Εἶχε προαίσθημα, ὅτι κἀτι κακὸν θὰ τῆς συμβῇ καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἔλθῃ. . . . μόλις τὴν κατέπεισα πρὸς χάριν τῆς Φιφίτσας. . . . Τώρα αὐτὴ ἡ χαρὰ της. . . . Ἄ, βεβαίως κᾶτι τρέχει ἐδῶ. . . . Ἄ, ἐτελείωσε καὶ ἡ καδρίλλια. . . . ἡ Φιφίτσα ἀρνεῖται νὰ πάρῃ τὸ μπράτσον τοῦ Δρέλλια, τὸν χαιρετᾷ ψυχρά, τοῦ γυρίζει τῆς πλάταις. . . . μὲ βλέπει. . . . ἔρχεται ἐδῶ. . .

ΦΙΦΙΤΣΑ πλησιάζουσα τὸν πατέρα της.—Εἶδες πουθενὰ τὴν μαμά ;

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ προσφέρων τὸν βραχίονά του.—Ἐδῶ εἶνε ἔλα νὰ σὲ πάγω. Τί σοῦ συνέβη μὲ τὸν Δρέλλιαν ;

ΦΙΦΙΤΣΑ δυσθύμως.—Ἄ, εἶνε ἓνας αὐθάδης πρώτης τάξεως.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ.—Καλὰ τὸ ἐνόησα ἐγὼ τί σοῦ ἔλεγεν ;

ΦΙΦΙΤΣΑ.—Ἀνοησίαις διὰ τὸν κύριον Παλαιολόγον.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ.—Ποῖον Παλαιολόγον ;

ΦΙΦΙΤΣΑ, Αὐτὸν τὸν κύριον ποῦ εἶνε μὲ τὴν μαμά.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ κίσθανθεὶς βίαιον κλονισμόν.— Παλαιολ. . . . αὐτὸς εἶνε Παλαιολόγος ;

ΦΙΦΙΤΣΑ ἀρελῶς.—Ναί, μπαμπᾶ, σοῦ φαίνεται παράξενον ;

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ, ἣτις ἐπλησίασεν ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ἐανθοῦ Νέου.—Ὁ κ. Παλαιολόγος δὲν ἔχει ντάμαν διὰ τὸ κοτιλλιὸν καὶ θὰ καθήσῃ κοντά σου.

ΦΙΦΙΤΣΑ μειδιῶσα.—Μὰ οὐτ' ἐγὼ δὲν ἔχω καβαλιέρον, μαμά, δὲν τὸ ἔδωσα καθόλου, ὥστε πῶς θὰ γείνη ;

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ χαίρουσα.—Αἶ, μὰ τότε λαμπρά. . . . τὸ χορεύετε μαζῇ. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ.—Μοῦ φαίνεται, μαμά, ὅτι διαθέτεις τὸν κύριον Παλαιολόγον χωρὶς νὰ τὸν ἐρωτήσῃς καὶ ἂν θέλῃ νὰ χορεύσῃ.

Ὁ ἘΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ὑποκλίνων ἐπιχαρίτως.—Ὡ, δεσποινίς. . . .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ἐν τῷ κυλιεῖφ καταβροχθίζων τρωγᾶλια μηχανικῶς

ὅπως διασκεδάσῃ μεγίστην τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἀνησυχίαν. — Ὡστε ἔχει μεγάλην περιουσίαν ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Δύο ἑκατομμύρια τοῦλάχιστον.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Καὶ κάθηται εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλῃς Βρεττανίας ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Ναί.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ δάκνων τὰ χεῖλη. — Διάβολε ! . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Τί ἔχεις ;

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Ἐκαμα μίαν ἀνοησίαν . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Μίαν μόνον ;

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι εἶνε κανένας ὑπάλ-  
ληλος ἐμπορικοῦ καταστήματος τῆς ἀράδιασα τὸν ἀναβαλλόμενον  
δι' αὐτόν.

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Τί κάθεσαι καὶ λές ; Ὁμο-  
γενῆς σωστός, πλούσιος καὶ ἀπὸ μεγάλην οἰκογένειαν . . . ἀφοῦ  
ἔφαγα μαζῆ του . . . Ἐπειτα τί ὑπάλλληλος ; πῶς ἤμπορεῖ νὰ  
ἔλθῃ ὑπάλλληλος ἐμπορικοῦ καταστήματος ἐδῶ ;

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Δὲν ἤμπορεῖ ; ποῖος τὸ λέγει ; ἅμα  
ἔχει δέκα δραχμὰς νὰ πετάξῃ ἔρχεται καὶ παραέρχεται ποῖος  
θὰ τὸν ἐμποδίσῃ ; ὁ χορὸς δὲν γίνεται διὰ τοὺς πτωχοὺς ; καὶ  
ὅποιος θέλει δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἐλεήσῃ ; Νά, αὐτὸς ἐκεῖ μέσα ποῦ  
ὀμιλεῖ μὲ αὐτόν τὸν κύριον κοντὰ εἰς τὴν κολῶνα εἶνε ὑπάλλλη-  
λος καταστήματος, τὸ ὁποῖον πωλεῖ τσόχαις, καὶ ὁ ἄλλος ἐκεῖ  
κάτω μὲ τὰ γενάκια, ἐκεῖνος ὁ νόστιμος ποῦ ἐσήκωσε τὴν βεν-  
τάλια ἐκείνης τῆς κυρίας κ' ἐκεῖνος εἶνε γραφεὺς ἢ μᾶλλον κλη-  
τῆρ ἐνὸς πρακτορείου ἀσφαλιστικῆς ἐταιρίας. Τί θέλεις ὅμως  
καὶ πηγαίνεις μακρὰ ; αὐτὸς ποῦ περνᾷ παρέχει δὲν εἶνε ὁ υἱὸς  
τοῦ Τρίγκου τοῦ μπακάλη ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Αἶ, καὶ τί τῆς ἔλεγες ;

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Τῆς ἔλεγα ὅτι ἀφοῦ δὲν τῆς τὸν  
ἐσύστησε κανεὶς δὲν ἔπρεπε νὰ κάθηται τόσῃν ὥραν μαζῆ του,  
διότι ἐνδεχόμενον νὰ εἶνε καὶ κανένας βαγαμπόντες . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ὑψῶν τοὺς ὤμους. — Βλᾶκα ! . . . ἤμ-  
πορεῖς νὰ κάμῃς ποτέ σου σωστὸν πρᾶγμα ; Κύτταξέ τον ἂν ἔχῃ  
ἄερα βαγαμπόντη . . .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ἀναζητῶν αὐτόν διὰ τοῦ βλέμματος. — Ποῦ εἶνε ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Νά, ἐκεῖ μέσα . . . δὲν τοὺς  
βλέπεις καὶ τοὺς τέσσαρας, τὸν Πατεριάδη, τὴν γυναῖκά του, τὴν  
κόρην του, καὶ αὐτόν ;

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Ἄ, ναί, ναί . . .



Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Σοῦ φαίνεται νὰ ἔχῃ ἀέρα βαγαμπόντη ; Κύτταξε, κύτταξε. . . πῶς ἐχαιρετίσθησαν μὲ τὸν γάλλον τὸν ναύαρχον, ὅστις ἐπέρασεν ἀπὸ κοντά των ; Κύτταξε πῶς τὸν χαιρετοῦν οἱ ὑπασπισταὶ τοῦ Ναυάρχου . . .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Ὁ ναύαρχος στρέφει καὶ τὸν παρατηρεῖ. . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Ὅμιλεῖ μὲ τοὺς ὑπασπιστάς του . . . τὸν παρατηροῦν καὶ αὐτοὶ . . .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Ἄχ, ἦλθαν ἐκεῖνοι κ' ἐστάθησαν ἐκεῖ κάτω· δὲν ἤμποροῦμεν πλέον νὰ ἰδοῦμεν τιποτε. . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον χαιρετᾷ ἔτσι ὁ γάλλος ὁ ναύαρχος σοῦ φαίνεται βαγαμπόντης ἐσένα ;

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ξίων τὴν κεφαλὴν του καὶ ἀπομάσσων τὸ μέτωπόν του. — Διάβολε ! . . . ἔκαμα μεγάλην ἀνοησίαν καὶ πρέπει νὰ εὔρω τρόπον νὰ διορθώσω τὸ πρᾶγμα. . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ προσφέρων τὸν βραχίονά του τῇ Φιφίτσα. — Θέλετε νὰ καθήσωμεν ;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Ναί, διότι ὅπου καὶ ἂν εἶνε θ' ἀρχίσῃ τὸ κοτιλλιόν.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ διευθυνόμενος πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῆς αἰθούσης μέρος. — Νά, ἐκεῖ εἶνε δύο καθίσματα. . . . Ἄς καθήσωμεν ἐδῶ. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ καθημένη — Καὶ ἂν εἶνε πιασμένα ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ὄρθιος πρὸ αὐτῆς. — Πῶς θὰ εἶνε πιασμένα ;

ΦΙΦΙΤΣΑ — Ξεύρω κ' ἐγώ ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ. — Ἄφοῦ εἶνε κενά, θὰ εἰπῇ πῶς εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν μας.

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Ὅχι πάντοτε. . . . [Παρατηροῦσα τοὺς πόδας τοῦ ἐδωλίου] Κυττάξετε ἂν εἶνε τὰ πόδια των δεμένα μὲ κανένα μανδῆλι ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ὅστις παρατήρησε καὶ αὐτός. — Ναί, εἶνε δεμένα, μὰ τί ἔχει νὰ κάμῃ αὐτό ;

ΦΙΦΙΤΣΑ μειδιῶσα. — Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὰ κατέλαβον ἄλλοι καὶ πρέπει νὰ φεύγωμεν.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ σχεδὸν ἠλιθίως. — Ἄ, αὐτὸ σημαίνει !

ΦΙΦΙΤΣΑ, ἥτις ἀφοῦ περιήγαγε τὸ βλέμμα της περὶ τῆς αἰθούσης ἐτοιμάζεται νὰ ἐγερθῇ. — Καὶ τὰ βλέπω ὅλα πιασμένα, ὥστε πρέπει νὰ φροντίσωμεν νὰ εὔρωμεν μόνοι μας.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ βλέπων τὴν κίνησιν τῆς Φιφίτσας καὶ διὰ νεύματος τῆς χειρὸς ἐμποδίζων αὐτὴν νὰ ἐγερθῇ. — Καθήσατε, σᾶς παρακαλῶ, πηγαίνω νὰ τὰ φροντίσω.

ΦΙΦΙΤΣΑ, ἥτις παρηκολούθησεν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος. — Περίεργον !

Φαίνεται εἰς τὴν Εὐρώπην δὲν δένουν τῆς καρέκλαις των οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸ κοτιλλιόν.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ πλησιάζων τὴν Φιφίτσαν καὶ καθήμενος παρ' αὐτῆ.  
— Κυρία Φιφίτσα, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην ;

ΦΙΦΙΤΣΑ ψυχρῶς. — Δὲν ἔχω νὰ σᾶς ἐπιτρέψω τίποτε, κύριε Δρέλλια.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ἰκετευτικῶς. — Σᾶς παρακαλῶ, κυρία Φιφίτσα, μὴν εἴσθε τόσον θυμωμένη μαζῆ μου . . . ἐγὼ σᾶς τὰ ἔλεγον ἄστειευόμενος.

ΦΙΦΙΤΣΑ διὰ φωνῆς ἐπιτιμητικῆς. — Ὅφείλετε νὰ ὁμολογήσετε ὅμως ὅτι αἱ ἄστειότητές σας δὲν ἦσαν καθόλου καθὼς πρέπει.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Ὅμολογῶ ὅ,τι θέλετε, κυρία Φιφίτσα, ἀρκεῖ νὰ μὲ συγχωρήσετε. . . Ἡξεύρετε πῶς εὐρίσκειται καμμιά φορὰ ὁ ἄνθρωπος . . . χωρὶς νὰ θέλῃ λέγει πράγματα, τὰ ὁποῖα οὔτε κἂν σκέπτεται. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ ἐξαπτομένη βαθμηδόν. — Ἐχετε μίαν μανίαν σεῖς οἱ νέοι τῶν Ἀθηνῶν. . . ἄσυγχώρητον. . . Χωρὶς νὰ γνωρίζετε ἓναν ἄνθρωπον, χωρὶς νὰ τοῦ ὁμιλήσετε κἂν, ἔχετε τὴν μανίαν νὰ τὸν κατηγορήτε καὶ νὰ προσπαθῆτε νὰ τὸν διαβάλλετε ὡς τὸν χειρότερον τυχодиώκτην . . .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ἐν ταπεινώσει. — Ἴχετε δίκαιον, κυρία Φιφίτσα, σᾶς ζητῶ συγγνώμην, τί ἄλλο θέλετε ;

ΦΙΦΙΤΣΑ, ἥτις ἐπραϋνθη κατὰ τι. — Πρῶτον γνωρίζετε ποῖος εἶνε αὐτός ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἐζητήσατε νὰ ἐξευτελίσετε εἰς τὰ ὄμματά μου ;

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Ὅχι, κυρία Φιφίτσα, ἀλλὰ ἔμαθον περὶ αὐτοῦ, ὅτι εἶνε ἀπὸ μεγάλην οἰκογένειαν, καὶ ἔπειτα εἶδα πῶς τὸν ἐχαιρέτισεν ὁ γάλλος ὁ ναύαρχος, ὅταν ὠμιλοῦσατε μαζῆ. . . . Καὶ ἂν μοὶ ἔμεινε καμμιά ἀμφιβολία δὲν μοῦ μένει πλέον ἀφοῦ τὸν ὑπερασπίζετε σεῖς, τόσον ἐκθύμως. . . . Πῶς ὀνομάζεται ;

ΦΙΦΙΤΣΑ ὑπερηφάνως. — Παλαιολόγος.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ προσπαθῶν νὰ ἐνθυμηθῆ. — Παλαιολόγος ; Παλαιολόγος ; ὁ ἀδελφός μου ὁ μέγας εἶχεν ἓνα συμμαθητὴν Παλαιολόγον ἀπὸ τὴν Σέριφον. . . . μήπως εἶνε ἀπὸ τὴν Σέριφον ;

ΦΙΦΙΤΣΑ συνοφρυωμένη. — Ὅχι, κύριε Δρέλλια, εἶνε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν . . . οἱ Παλαιολόγοι κατάγονται ὅλοι ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ὑπομειδιῶν εἰρωνικῶς. — Μήπως εἶνε ἀπὸ τὴν αὐτοκρατορικὴν οἰκογένειαν τῶν Παλαιολόγων ;

ΦΙΦΙΤΣΑ τονίζουσα τὰς λέξεις αὐτῆς. — Μάλιστα καὶ κατ' εὐθεϊαν γραμμὴν.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ καταστέλλων τὸ μειδιάμα του παρατηρήσας τὴν σοβαρότητα τῆς Φιφίτσας. — Ἄλλ' αὐτὸς εἶνε λαμπρὸς ἄνθρωπος. . . . καὶ λέγουν ὅτι ἔχει καὶ δύο ἑκατομμυρίων περιουσίαν.

ΦΙΦΙΤΣΑ σχεδὸν ἐν ἀγανακτήσει. — Κύριε Δρέλλια, δὲν ἐφρόντισα νὰ μάθω τί ἔχει . . .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ἐνθουσιωδῶς. — Νὰ σᾶς εἰπῶ ενα πρᾶγμα, κυρία Φιφίτσα ; καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ πιστεύσετε, διότι τὸ λέγω μὲ ὄλην μου τὴν καρδιάν. . . . Εὐχομαι νὰ σᾶς ἀγαπήσῃ, διότι τέτοιον ἄνθρωπον ἀξίζετε. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ ἐρυθριῶσα. — Κύριε Δρέλλια, σᾶς παρακαλῶ.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Διατί κοκκινίζετε ; μήπως σᾶς ἀγαπᾷ ἤδη ; ὦ, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε λαμπρὸν, θαυμάσιον. ὦ, σᾶς ὀρκίζομαι εἰς ὅ,τι ἔχω ἱερώτερον ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου, ὅτι αὐτὴν τὴν τύχην τὴν ἀξίζετε. . . . Νὰ τὸς ἔρχεται. . . . Τί μεγαλοπρέπειαν ποῦ ἔχει. . . . συστήσατέ με, σᾶς παρακαλῶ. . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ προσερχόμενος ἐν μεγίστῃ στενοχωρίᾳ. — Δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρω οὔτε ἓν. . .

ΦΙΦΙΤΣΑ περίλυπος. — Δὲν ἠύρατε ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἀπελπιστικῶς. — Τίποτε.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ἐγειρόμενος καὶ διὰ νεύματος τῶν ὀφθαλμῶν ἐπιρρωνύων τοὺς λόγους του. — Συστήσατέ με. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Νὰ σᾶς συστήσω τὸν κύριον Δρέλλιαν. . .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ὑποκλίνων βαθέως. — Κύριέ μου. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Ὁ κύριος Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ χαιρετίζων δι' ἐλαφρᾶς τῆς κεφαλῆς κινήσεως καὶ μόλις ἐπιδεικνύων ἐλαφρὸν μειδιάμα. — Κύριε. . .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ δεικνύων τὸ ἐδώλιον ὑπερ κατέλιπε. — Καθήσατε, παρακαλῶ.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἀρνούμενος δι' ἐλαφροῦ τῆς κεφαλῆς νεύματος. — Σᾶς εὐχαριστῶ, πρέπει νὰ εὕρω καθίσματα διὰ τὸν ἔγκυκλον.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Πῶς ; δὲν ἔχετε ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ὑψῶν τὰς ὀφρῦς ἐλαφρῶς. — Δυστυχῶς δὲν ἐφρόντισα νὰ δέσω κ' ἐγὼ τὸ ρινόμακτρον μου, ὅπως φαίνεται εἶνε ἡ συνήθεια, καί. . . .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ προθύμως. — Ἄ, μὰ σᾶς παρακαλῶ τότε νὰ πάρετε τὰ ἰδικά μου καθίσματα. . . Κάπου ἐδῶ τὰ εἶχα δέ-

σει. . . . ποῦ εἶνε ; ποῦ εἶνε ; . . . Αἶ, μὰ εἶνε ἀκριβῶς αὐτὰ ἐδῶ ποῦ κάθησθε. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ περιχαρῆς. — Εἶνε ἰδικά σας ;

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ, ὅστις κύψας ἔλυσε τὸ μανδῆλιον αὐτοῦ. — Βεβαίως ἰδοῦ καὶ τὸ μανδῆλί μου. [Προσφέρων τὸ ἐδώλιον τῷ Ξανθῷ Νέῳ] Καθήσατε, σᾶς παρακαλῶ, κύριε Παλαιολόγε.

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Καὶ σεῖς ;

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Ἐγὼ θὰ εὔρω, κυρία Φιφίτσα, μὴ σᾶς μέλη. . . καὶ ἐπὶ τέλους ἂν δὲν εὔρω, δὲν θὰ χορεύσω . . . μικρὸν τὸ κακόν. . . Καθήσατε, παρακαλῶ, κύριε Παλαιολόγε. . . . Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ χαιρετίζων ἐλαφρῶς καὶ καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου ὡς ὁ Μιχαὴλ Παλαιολόγος ὅτε ἐξεθρόνισε τὸν Ἰωάννην Λάσκαριν. — Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε. . . .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ μειδιῶν καὶ κρυφίως πρὸς τὴν Φιφίτσαν. — Τώρα, κυρία Φιφίτσα, πιστεύετε εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τῶν λόγων μου ;

ΦΙΦΙΤΣΑ δίδουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα. — Ναί.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ σφίγγων τὴν χεῖρα τῆς Φιφίτσας. — Περασμένα ξεχασμένα.

ΦΙΦΙΤΣΑ μειδιῶσα. — Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ὑψῶν τὴν φωνήν. — Ἐμὲ μὲ συγχωρεῖτε, πρέπει νὰ φροντίσω διὰ τὰ καθίσματά μου. . . . διότι βλέπω ὅτι θ' ἀρχίσῃ τὸ κοτιλλιόν. [Θλίβων τὴν χεῖρα τοῦ Ξανθοῦ Νέου] Κύριέ μου, χαίρω πολὺ ὅτι ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίσω . . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ὑπεχειρόμενος ἐλαφρῶς. — Ἐπίσης, κύριε. . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ κρατῶν ὑπὸ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα τὴν σύζυγόν του, ἧς θλίβει τὴν χεῖρα διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ ἐξερχόμενος εἰς τὸν κήπον. — Μπρὲ γυναῖκα, ἔλα, πῆς μου πῶς τὰ ἐκατάφερες! . . .

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ περιχαρῆς. — Εἰς τὸν Σκαφαρέντζον τὸ χρεωστῶ καὶ αὐτό.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Πῶς ;

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Νὰ ἰδῆς πῶς.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Λαμπρὸς ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Σκαφαρέντζος, δὲν ἤξεύρεις τί εὐγνωμοσύνην τοῦ ἔχω . . . . διότι ἂν δὲν ἦτον αὐτὸς νὰ σοῦ εἶπῃ ὅτι ἔφαγεν εἰς τὸ ἴδιον ξενοδοχεῖον, ἡμεῖς οὔτε εἶδῃσιν θὰ εἴχαμεν τοῦ πράγματος καὶ θὰ ἐχάναμεν τὴν περίστασιν . . . . θὰ τὴν ἐχάναμεν! . . . Τί λαμπρὸς ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Σκαφαρέντζος! . . .

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Λοιπὸν αὐτὸς ἔρχεται τρεχᾶτος καὶ μοῦ λέγει ὅτι τοὺς εὔρεν εἰς τὸ περιβόλι καὶ ὠμιλοῦσαν. Ἐτυχε νὰ ζητήσῃ ἡ Φιφίτσα ὀλίγον νερόν καὶ ὁ Κωνσταντῖνος ἐπετάχθη

σάν πουλί νά τῆς τὸ φέρῃ. Ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ Σκαφαρέντζος ἤρχισε νά τῆς λέγῃ τί πρέπει νά κάμῃ, ἀλλ' ἡ Φιφίτσα καθὼς τὴν ξέρεis μὲ τὴν ψηλὴ τῆς τῆ μύτη ἤθελε νά προέλθῃ τὸ πρᾶγμα ἀπ' αὐτόν, ἤθελε μὲ ἀξιοπρέπειαν. ἔλεγεν. . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ *δυσανασχετῶν*. — Ἀξιοπρέπεια! . . . εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις ποῖος προσέχει εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν! . . .

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Λοιπὸν ;

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἐρχεται τότε καὶ μοῦ λέγει ὅτι πρέπει ν' ἀναλάβω ἐγὼ τὴν ὑπόθεσιν, διότι ἡ Φιφίτσα δὲν θὰ ἔκαμνε τίποτε, καὶ νά πάρω τὸ πρᾶγμα ἐξ ἐφόδου.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ *ἔχων σπασμωδικὰς κινήσεις ἕνεκα τῆς χαρᾶς*. — Ἐφοδος! . . . ἡ ἔφοδος εἶνε τὸ καλλίτερον πρᾶγμα. . . .

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἐννοεῖς ὅτι ἐγὼ κατέστρωσα τὸ σχέδιόν μου ἀμέσως. . . . Πηγαίνομεν, τὸν εὐρίσκομεν, τὸν παίρνω μπράτσο, ἀφίνομεν τὸν Σκαφαρέντζον καὶ μία, δύο εἰσέρχομαι εἰς τὸ θέμα.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ *ἔχων πάντοτε τὰς σπασμωδικὰς αὐτοῦ κινήσεις*. — Λαμπρά, ωραῖα! . . . εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις δὲν πρέπει νά χάνῃ κανεὶς καιρόν.

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἐννοεῖς ὅτι μ' ἐβοήθησεν ὀλίγον καὶ ἡ τύχη, διότι ἐκεῖνο τὸ πέσιμον τῆς Φιφίτσας εἰς τὴν σκάλαν καὶ ἡ γληγοράδα του νά τὴν ἀσπάξῃ ἔς τὰ χέρια του ἦσαν τὰ κυριώτερα μου ὄπλα. . . . Κανόνια πρώτης τάξεως. . . . Ἀρμυρογκ! . . . Μ' αὐτὰ τὸν ἔκαμα θρύμματα. . . . διότι ἐγὼ ἔκαμα πῶς δὲν ἤξεύρω οὔτε ποῖος εἶνε, οὔτε ἀπὸ ποῦ ἔρχεται, οὔτε τί κάμνει, οὔτε ἂν ἔχῃ ἢ δὲν ἔχῃ περιουσίαν, οὔτε τίποτε. . . . Αὐτὸς μοῦ εἶπε τὸ ὄνομά του καὶ ἠθέλησε νά μοῦ ἐξηγήσῃ. . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ *ἐνθουσιωδῶς*. — Παλαιολόγος! . . . καλέ, φαντάζεσαι ὅτι πραγματοποιοῦνται τὰ ὄνειρα τῆς Φιφίτσας μας ποῦ ἤθελε νά πάρῃ ἄνθρωπον πλούσιον, ωραῖον, μὲ μεγάλο ὄνομα. . . . καὶ σὺ τὴν περιγελοῦσες πάντοτε. . .

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Μὰ ποῦ νά φαντασθῶ, ποῦ νά φαντασθῶ αὐτὴν τὴν τύχην. . . . Ἐπειτα ἀπὸ τὸ μασκαραλίκι ποῦ ἐπάθαμεν εἰς τὴν Ζάκυνθον μὲ ἐκεῖνον τὸν Καλόφωνον. . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ *καταπνίγων στεναγμόν*. — Ἀλήθεια, ἐξωδεύσαμεν τόσα χρήματα ἄδικα τῶν ἀδίκων καὶ ἐπέσαμεν εἰς ἓνα ἐφημεριδοπώλην. . . .

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Εὐτυχῶς ποῦ τὸ ἐνόησε καὶ μόνη της. . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Ἐνῶ αὐτὸς εἶνε ὁμογενής, πλούσιος. . .

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Καὶ Παλαιολόγος !... μικρὸν πρᾶγμα τὸ ἔχεις Παλαιολόγος ;

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Εἶνε μεγαλείτερον ἀπὸ τὸ Καλόφωνος ;

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Τί λές τώρα ; εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου ; Ἐχομεν καὶ ἀρχαιότερον ὄνομα ἀπὸ τὸ Παλαιολόγος ;

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Δὲν ἔχομεν, αἶ ; Δὲν ἤξεύρω, τὸ Καλόφωνος μοῦ ἄρεζεν ὡς ὄνομα, ὄχι ὡς ἀρχαιότης, ἀλλὰ καὶ τὸ Παλαιολόγος δὲν εἶνε κακόν, γεμίζει τὸ στόμα. Φαντάσου νὰ κατὰγεται καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιούς Παλαιολόγους...

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Αὐτὰ θὰ τὰ εὖρη μόνη της ἡ Φιφίτσα ... καὶ νὰ ἰδῆς ὅτι αὐτὸς θὰ εἶνε ἀπ' ἐκείνους.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Μὴ μὲ τρελαίνης, γυναῖκα !... Καὶ τί ὠραῖος ἄνθρωπος αἶ ; δὲν εἶνε ὠραῖος ;

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Πλάσμα !..

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Μόνον ἐκείνη ἡ μύτη του ποῦ εἶνε ὀλίγον χονδρή, καὶ τὰ μάτια του ποῦ πετάγονται πολὺ ἔξω, κ' ἐκείναις ἡ πιτσιλάδες ποῦ ἔχει ...

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ *δυσανασχετοῦσα*. — Οὐ, καυμένη καὶ σύ, τῆ μύτη του ηὔρες τώρα νὰ τοῦ κατηγορήσης ;

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Ὅχι, λέγω, δηλαδή...

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἐτσι θὰ τὴν εἶχαν ὅλοι οἱ Παλαιολόγοι...

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Ἄ, σὰν τὴν εἶχαν ἔτσι. ...

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Αὐτὸ δὲν τοὺς ἐμπόδισε νὰ εἶνε αὐτοκράτορες τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ *μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατήσῃ τὴν χαρὰν του*. — Αὐτοκράτορες, αἶ ;... Καὶ σὺ δὲν ἤθελες νὰ ἔλθης εἰς τὸν χορόν, διότι εἶχες προαίσθημα, ὅτι θὰ σοῦ συμβῆ κατι τι πολὺ δυσάρεστον...

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ναί, εἶδες, εἶδες ;... νὰ ποῦ ἐβγῆκε σὲ καλό...

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ *μορφάζων περιφρονητικῶς*. — Πίστευε, λέγει, ἔπειτα εἰς τὰ προαισθήματα !...

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Μὰ ποῦ νὰ ὑποθέσω ἐγὼ τέτοιο πρᾶγμα ;

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Λοιπὸν τί ἤθελε νὰ σοῦ ἐξηγήσῃ ;

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἄ, ναί, ἤθελε νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ τί κάμνει, ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὸν ἄφησα νὰ μοῦ εἰπῆ τίποτε... καὶ τὰ ἔρριξα ὅλα εἰς τὴν ἀγάπην, εἰς τὴν τρέλαν τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἡ Φιφίτσα δι' αὐτόν. Τοῦ εἶπα ὅτι ἡ εὐγνωμοσύνη της δὲν θὰ

παύση παρὰ μὲ τὴν τελευταίαν τῆς πνοῆν. . . . ὅτι ὅταν τὸν εἶδεν ἐπειτα εἰς τὴν σάλαν τοῦ χοροῦ ἐλυπήθη ὅτι δὲν ἐκτύπη σε διὰ ν' ἀποθάνῃ τούλάχιστον εἰς τὰ χέρια του . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ ἀνασχιρτῶν. — Ν' ἀποθάνῃ ;

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἦθελα δηλαδὴ νὰ τοῦ δώσω νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ Φιφίτσα μας θὰ προετίμα τὸν θάνατον μᾶλλον παρὰ τὴν ζωὴν τῆς χωρὶς αὐτόν.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Ἄ, ναὶ βεβαίως, τώρα ἐννοῶ. . . . Αὐτὸ θὰ τοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν. . . .

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἄν τοῦ ἔκαμεν ; . . . καλέ, μ' ἐκύτταζε καὶ δὲν ἤμποροῦσε νὰ μὲ πιστεῦσῃ. . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ σχεδὸν ἐνδακρυσ. — Παίζεις ; Φιφίτσα εἶνε αὐτή !

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἐπειτα δὲν ἤξεύρεις τί συνέβη ὅταν ἐχώρευσε εἰς τὴν ἀρχὴν μαζῆς του.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Τί συνέβη ;

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἐπειδὴ δὲν τὸν ἐγνώριζεν, ὅταν ἐτελείωσεν ὁ χορὸς τὸν ἄφησε μέσ' εἰς τὴ μέση χωρὶς νὰ τὸν χαιρετίσῃ σχεδόν. . . . ἐνῶ αὐτὸς ὁ καυμένος ἔσκυψεν ἕως κάτω διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. . . . Αὐτὸ τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου. . . . δὲν σοῦ τὸ εἶπα προτιήτερα. . . . Πῶς νὰ κολάσω λοιπὸν τὸ πρᾶγμα ; τοῦ λέγω τότε ὅτι ἐκείνην τὴν στιγμὴν τόσῃν αἰσθάνθηκε ζάλην ἡ Φιφίτσα μας ἀπὸ τὴν ἠραιότητά του καὶ τὴν συμπάθειαν τὴν ὁποίαν ἤρχισε νὰ ἔχῃ δι' αὐτόν, ὥστε ἐβιάσθη νὰ στρέψῃ διὰ νὰ μὴ πέσῃ καὶ γεῖνη κανέν σκάνδαλον. . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Τὸ ἐπίστευσε ;

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἀκοῦς, λέγει, ἐπίστευεν ὅτι τοῦ ἔλεγα καὶ μ' ἐκύτταζε μὲ ἀνοιχτὸν τὸ στόμα. . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Σὰν κομμάτι χονδρὸν ἔτσι ἀμέσως ἀμέσως. . . . ἀλλ' ἀφοῦ τὸ ἐπίστευσε. . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἐπειτα ἦλθαμεν εἰς τὸ ζήτημα τῆς προικῆς.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Πῶς ; τοῦ ὠμίλησες καὶ διὰ τὴν προῖκα ;

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἄμ' τί ; θ' ἄφινά ἐγὼ νὰ ὑποθέσῃ ὅτι τὸ κάμνομεν διότι ἔχει χρήματα ;

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Μπρὲ γυναῖκα, ἐσὺ εἶσαι λαμπρὸς ἄνθρωπος !

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Τοῦ εἶπα λοιπὸν ὅτι ἡ Φιφίτσα μας ἔχει ὀγδοῆντα χιλιάδες δραχμάς. . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ *δυσαρέστως*. — Ὡχ, καυμένη, γιατί νὰ εἰπῆς ὀγδοῆντα ;

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ *ἐκπληκτος*. — Μὰ τόσαις δὲν ἔχεις σκοπὸν νὰ τῆς δώσης ;

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ, *οὔτινος ἡ δυσαρέσκεια ἐπιτείνεται*. — Ἐπρεπε νὰ εἰπῆς ἑκατόν. . . . εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις *στρογγυλεύουν οἱ ἄνθρωποι τοὺς ἀριθμούς*.

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ *ὀλίγον συγκεχυμένη*. — Μά. . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Τῆς ὀγδοῆντα τῆς ἔχω, θὰ εὔρω καὶ τῆς ἄλλαις εἴκοσι, δὲν ἐχάθηκε ὁ κόσμος. . .

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Αἶ, καλὰ, δὲν πειράζει, τῆς δίδεις τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Ναί, μὰ θὰ ἔκαμναν *περισσότεραν ἐντύπωσιν*. . . .

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ *μειδιῶσα*. — Νὰ κάμουν εἰς αὐτὸν ἐντύπωσιν ποῦ ἔχει τόσην *περιουσίαν* ; . . Ἐπρεπε νὰ ἔβλεπες πῶς μ' ἐκύτταζεν ἐκείνην τὴν ὥραν. . . . πῶς ἄνοιξε τὰ μάτια του. . . πῶς ἐχαμογέλασεν, ὡς νὰ μοῦ ἔλεγεν. . . . τί νὰ τὴν κάνω ἐγὼ αὐτὴν τὴν πρέζαν. . . . ἐγὼ δὲν πίνω ταμπάκον. . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Ὡστε σὺ θὰ ὠρίσες καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου ; . . .

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἄ, ὄχι. . . . τοῦ εἶπα νὰ ἔλθῃ αὔριον εἰς τὸ σπίτι διὰ νὰ τὰ εἰποῦμεν *καλλίτερα*.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Καὶ θὰ ἔλθῃ ;

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Βεβαίως.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ *κατὰ τι ἀνήσυχος*. — Τὸ σπίτι τὸ ἤξεύρει καλὰ ; Ὅδὸς Κλεομένου. . . .

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἀριθμὸς 473, τοῦ τὰ εἶπα ὅλα, μὴ σέ μέλῃ . . . Θὰ ἔλθῃ νὰ προγευματίσωμεν καὶ ἔπειτα θὰ τὰ εἰποῦμεν ἐν ἐκτάσει.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ *περιγερῆς*. — Φαντάσου ὅτι θὰ μᾶς εἰπῇ ποῖος εἶνε. . . . τὴν *περιουσίαν* του . . . τὴν *θέσιν* του. . . .

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ *μυστηριωδῆς*. — Ἡμεῖς θὰ κάμωμεν ὅτι δὲν ἤξεύρωμεν τίποτε . . . εἶπα καὶ τῆς Φιφίτσας *κρυφὰ κρυφὰ* νὰ κάμῃ ὅτι δὲν ἤξεύρει τίποτε. . . . καὶ ἀπόψε *μάλιστα* ν' ἀποφύγῃ μὲ κάθε τρόπον ὀμιλίαν περὶ τοῦ προσώπου του. . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ *περιχαρῆστερος*. — Καὶ θὰ τὸ κάμῃ ἡ Φιφίτσα μου. . . εἶνε τόσον ἔξυπνη ! . . .

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ *συμμεριζομένη ἀνεκαιοσλήτως τὴν χαρὰν τοῦ συζύγου της*. — Ὅταν λοιπὸν αὐτὸς αὔριον θὰ μᾶς λέγῃ περὶ τῆς *περιουσίας* του ἡμεῖς θὰ κάμωμεν ὅτι δὲν τὸν πιστεύομεν. . . .



Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ περιχαρέστατος. — "Ἔως ὅτου ν' ἀναγκασθῆ νὰ μᾶς φέρῃ ἀποδείξεις ὅτι εἶε ὑπέρπλουτος !... "Α, τί θαυμάσιον ! ... "Αχ, ἐκεῖνος ὁ Σκαφαρέντζος εἶνε λαμπρὸς ἄνθρωπος, λαμπρὸς, λαμπρὸς !. . .

Ὁ χορὸς ἐτελείωσεν ὁ σιδηρόδρομος συρίζει ἐπανειλημμένως καὶ πάντες ἐξέρχονται τοῦ ξενοδοχείου τρεπόμενοι εἰς τὸν σταθμόν. Ὁ Ξανθὸς Νέος, ὅστις πετᾶ ἐκ χαρᾶς, ἦν μεταδίδει καὶ εἰς τὴν Φιφίτσαν, εἶνε τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς ὀμιλίας, διότι ἄν καὶ οὐδὲν ἐκοινολογήθη περὶ ἄρραβῶνος, ἐν τούτοις ὁ κόσμος ἔκ τινων λόγων τοῦ νέου Δρέλλια, ἔκ τινων ἡμειψιστευτικῶν φράσεων τοῦ γέροντος Σκαφαρέντζου, ἐκ τῆς διακεχυμένης χαρᾶς ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀνδρογύνου Πατεριάδου, καὶ τέλος ἐκ τοῦ ὄλθου, ὅστις ἐφαίνετο ἐκχειλίζων εἰς πᾶσαν κίνησιν, εἰς πᾶν βλέμμα, εἰς πάντα λόγον τοῦ Ξανθοῦ Νέου καὶ τῆς Φιφίτσας, ὁ κόσμος ὅλος εἶχε σχηματίσει τὴν πεποιθήσιν ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο τετελεσμένον καὶ τὴν ἐπομένην θ' ἀνηγγέλειτο ἐπισήμως. Αἱ νέαι κατὰ τὴν ἔξοδον ἐκ τοῦ ξενοδοχείου συνωστίζοντο ἐν τῷ κήπῳ ἵνα τοὺς ἴδωσι νὰ διέλθωσιν, αἱ δὲ μητέρες ἀπέστρεφον τὰ ὄμματα ἐκ φθόνου καὶ μόλις συνεῖχον τὴν ὀργὴν αὐτῶν, διότι ἐπὶ τέλους οὔτε τόπον ὠραία ἦτο, οὔτε ὄνομα γνωστὸν ἔφερεν, οὔτε εἶχεν ἄλλας χάριτας ἰδιαιτέρας ἵνα κατακτήσῃ εὐθὺς ἀμέσως τὴν καρδίαν τοῦ Ξανθοῦ Νέου, ὅστις ἦλθε μόνον καὶ μόνον ὅπως νυμφευθῆ τὴν ἐντελεστέραν νέαν τῶν Ἀθηνῶν.

— Εἶδες τύχην !... ἔλεγε πολύσαρκός τις κυρία σύζυγος ἐμπόρου τινὸς τῆς ὁδοῦ Αἰόλου ἀποφασίσασα νὰ ἐξοδεύτῃ τὸ ἀχρήματα διὰ νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ὠραίαν αὐτῆς κόρην, ἐπὶ τῇ μόνῃ ἐλπίδι ὅτι θὰ εὐρεθῆ δι' αὐτὴν καλὸς γαμβρός, εἶδες τύχην τὸ κορίτσι τοῦ Πατεριάδου !... .

Καὶ αἱ ὀλίγαι κυρίαι τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς, αἵτινες περιεκύκλουν τὴν ἄγνωστον κυρίαν ἐκίνουν τὴν κεφαλὴν σιγῶσαι, καὶ ἐπένευον εἰς τοὺς λόγους αὐτῆς. Αἱ θυγατέρες των ! ... ἡδύναντο καὶ νὰ συγκριθῶσι πρὸς τὴν Φιφίτσαν ; καὶ πῶς θὰ κατεδέχοντο νὰ τὰς συγκρίνωσι μὲ τὸ κορίτσι τοῦ Πατεριάδου ; "Ἄμα δά !

Γοργοί, γοργοί ἐξῆλθον πρῶτοι τῆς θύρας τοῦ κήπου ἐν μέσῳ τοῦ συνωστιζομένου κόσμου ὁ Ξανθὸς Νέος ὑπὸ τὸν βραχίονά του κρατῶν τὴν Φιφίτσαν, ἥτις προσεπάθει ν' ἀποκρύψῃ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς νεύουσα κάτω καὶ προσκολλημένη μεθ' ὅσης ἡδύνατο δυνάμει ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τοῦ συνοδοῦ αὐτῆς. Κατόπιν ἤρχετο ἀσθμαῖνον καὶ προσπταῖον ἐπὶ τῶν λίθων ἕνεκα τοῦ σκότους τὸ ἀνδρογύνον Πατεριάδου, ὅπερ ἐχαιρέτιζε τοὺς πάντας μετ' ἀνεκ-

φράστου ἀγαλλιᾶσεως ὡς νὰ ἔλεγε : « Σκάστε, σκάστε, τὸν ἐπήραμεν ! » Τέλος ὁ γέρων Σκαφαρέντζος ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ νέου Δρέλλια ταχύνων τὸ βῆμά του μετὰ μεγάλου κόπου, ἵνα μὴ τοὺς χάσῃ, καὶ ἀφηγούμενος εἰς τὸν συνοδὸν αὐτοῦ διὰ φωνῆς, ἣτις ἦτο μᾶλλον γεγωνυῖα, τὴν ὅλην ὑπόθεσιν ἀπ' ἀρχῆς, πῶς συνήντησε τὸν Ξανθὸν Νέον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς Μεγάλῃς Βρεττανίας, πῶς ἐνόησε κατὰ τὸν χορὸν τὴν συμπάθειαν αὐτοῦ πρὸς τὴν Φιφίτσαν, τί ἐσκέφθη ἀμέσως, τί διενήργησε μετὰ ταῦτα καὶ ὅτι ἐθεώρει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεώς του ταύτης πολὺ ἀνώτερον παρὰ ἐὰν ἔκαμνε δέκα πράξεις χρηματιστικὰς καὶ ἐπώλει δέκα Λαύρεια διὰ ν' ἀγοράσῃ δέκα ἑκατομμύρια Κωπαΐδας !

Ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ εὔρε θέσιν ὁ κόσμος ὅλος, εὐτυχῶς δὲ καὶ οἱ ἕξ οὗτοι κατώρθωσαν νὰ τοποθετηθῶσιν ἐν ἐνὶ ἡμιδιαμερίσματι βαγονίου πρώτης θέσεως, ὅπερ εἶχε καὶ ἐξώστην. Τὸ ἕτερον ἡμιδιαμέρισμα ἦτο κατειλημμένον παρ' ἄλλων, ἐν οἷς καὶ ὁ κ. Ἰωάννης Μαθιμάλης νήδυμον κοιμώμενος ὕπνον καὶ οὐδὲν ἐννοήσας, ὡς δικαίως ἔλεγε, κατὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν ἐπιβατῶν. Ἐκοιμᾶτο ἐν τινὶ γωνίᾳ τὴν κεφαλὴν ἐρείδων ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς χειρός, ἣτις εἶχεν ὡς ἀντέρεισμα τὸ γεῖσον τοῦ ἐδράσματος, περιτετυλιγμένος ἐν τῷ ἐπενδύτῃ αὐτοῦ καὶ φορῶν μικρὸν μετάξινον κασκέτον, ὅπερ ἔκρυπτε καὶ αὐτὰ τὰ ὠτά του. Ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου μέρους χωριζόμενος ἀπ' αὐτοῦ διὰ τοῦ καλαμωτοῦ ἐπικλίντρου τοῦ ἐδράσματος, ἐκάθησεν ὁ κ. Πατεριάδης ἔχων ἀπέναντι αὐτῷ τὴν σύζυγόν του. Παρ' αὐτὴν ἐκάθησεν ὁ νέος Δρέλλιας καὶ παρὰ τὸν κύριον Πατεριάδην ὁ γέρων Σκαφαρέντζος. Τὰς γωνίας πρὸς τὸν ἐξώστην κατεῖχον ὁ Ξανθὸς Νέος καθήμενος παρὰ τῷ νέῳ Δρέλλια καὶ ἡ Φιφίτσα καθημένη παρὰ τῷ γέροντι Σκαφαρέντζῳ, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἐκάθηντο σχεδόν, διότι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐξήρχοντο εἰς τὸν ἐξώστην καὶ κατελάμβανον τὰς θέσεις των ὁσάκις ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Πατεριάδου ἐκάλει αὐτούς, ἵνα καὶ πάλιν μετ' ὀλίγον τὰς ἐγκαταλίπωσιν ἐξερχόμενοι εἰς τὸν ἐξώστην, διότι τίς οἶδε πόσα εἶχον νὰ εἴπωσιν. . . .

Ὁ σιδηροδρόμος εἶχε διέλθει πρὸ τοῦ Ἀμαρουσίου ὡς ἀστραπὴ καὶ κατήρχετο εἰς τὰς Ἀθήνας, δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς ταχύτητος, ἐνῶ ἄνωθεν τῆς Πεντέλης ὑπέφωσκε τὸ λυκαυγές, οἱ δ' ἐν τῷ ἐτέρῳ διαμερίσματι, πλὴν τοῦ κ. Ἰωάννου Μαθιμάλη, ὅστις ἔρρεγχε, συνωμίλουν χαμηλοφώνως περὶ τῶν μελλονύμφων καὶ τῆς ἐκτάχτου τῆς Φιφίτσας τύχης.

Ὁ κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ, ὅστις ἤκουσε λέξεις τινὰς τῆς γινομένης κατὰ τὸ ἕτερον ἡμιδιαμέρισμα ὀμιλίας ἐκτείνων ἀπὸ τῆς θέσεώς του τὴν χεῖρα καὶ θλίβων κρυφίως ἀλλ

ἀδελφικῶς τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος Σκαφαρέντζου, ὃν ἤρχιζε νὰ καταλαμβάνῃ ὁ ὕπνος. — Σκαφαρέντζε μου ! . . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ; ἀνοίγων τὰ ὄμματα ἐξαπίναις. — Τί εἶνε;

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ μειδιῶν. — "Ὅχι, τίποτε. . . τί ἐτρόμαξες; [δεικνύων διὰ τοῦ βλέμματος τὸν Ξανθὸν Νέον καὶ τὴν Φιφίτσαν, οἵτινες κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐξήρχοντο τετάρτην ἤδη φοράν εἰς τὸν ἐξώστην καὶ κύπτων πρὸς αὐτὸν] Εὐχαριστῶ !

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ, ἐννοῶν, μειδιῶν καὶ προσπαθῶν ν' ἀποσύρῃ τὴν χεῖρά του, ἦν ὁ κ. Πατεριάδης δὲν ἐννοεῖ ν' ἀφήσῃ. — "Ἄ, ναί. . . Δι' αὐτὸ εἶνε οἱ φίλοι ! . . . .

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ εὐχαρῖς, ἀλλὰ κατὰ τι ἀνήσυχος. — Παιδιά, ἐλάτε μέσα, θὰ κρυώσετε . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ προνύπτουσα τὴν κεφαλὴν ἐκ τῆς ἡμιανοικτῆς θυρίδος. — "Ὅχι; μαμά, δὲν κρυώνομεν. . . . εἶνε τόσον ὠραῖα ἐδῶ. . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ ἀνυπομόνως. — "Ἀφησέ τους καὶ σὺ τώρα ! . . . ποῦ θὰ κρυώσουν. . . . ἔπειτα ὅπου καὶ ἂν εἶνε ἐφθάσαμεν ! . . .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ἰδίᾳ κεκλεισμένα ἔχων τὰ βλέφαρα. — Πολὺ εὐχάριστον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα διὰ τὴν καυμένην τὴν Φιφίτσαν, ἣ ὁποία ἤρχισε νὰ ἀπελπίζεται, διότι ἔχει καὶ τὰ χρονάκια τῆς. . . κ' ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς ὅτι δὲν μοῦ ἐκράτησε κάκια δι' ὅσα τῆς εἶπα. Τί τῆς εἶπα δι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ! . . . μὰ εἶμαι κ' ἐγὼ τόσον ἀνόητος καμμιὰ φορά ! . . . τὸν ἐπῆρα γιὰ βαγαμπόντην ! . . . ποιόν; αὐτόν; τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν μοῦ γεμίζει τὸ μάτι, ἀλλὰ τέλος πάντων ἀφοῦ εἶνε τόσον καθὼς πρέπει ἄνθρωπος ! . . . ἔπειτα δὲν θέλω τίποτε ἄλλο. . . . μόνον ὁ χαιρετισμὸς τοῦ γάλλου ναυάρχου καὶ τῶν ὑπασπιστῶν του μοῦ φθάνει. . . . πῶς τὸν ἐκύτταξαν ! . . . ὡς νὰ ἔλεγαν Μὰ ἀφοῦ αὐτὸς εἶνε ἐδῶ, διατί τάχα ἐκάμναμεν ἡμεῖς δυσκολίας καὶ δὲν ἠθέλαμεν νὰ ἔλθωμεν εἰς αὐτὸν τὸν χορόν; . . . . Πρέπει νὰ εἶνε πολὺ σημαντικὸν ὑποκείμενον. . . Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος ! . . . δὲν εἶνε παῖξε γέλασε. . . .

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ ἰδίᾳ κεκλεισμένα ἔχουσα τὰ βλέφαρα. — "Ἔσκασαν, ἔσκασαν, ἔσκασαν ! . . . Τῆς ἔβλεπα ἐγὼ, δὲν εἶνε νὰ εἰπῆς ὅτι δὲν τῆς ἔβλεπα ! . . . Ἐπῆγαν νὰ τὴν φάγουν τὴν καυμένην τὴν Φιφίτσα μου μὲ τὰ μάτια των. . . . Κ' ἐγὼ τὸ εἶχα μαράζι 'ς τὴν καρδιά μου ὅτι δὲν ἤμποροῦσα νὰ τὴν παντρέψω. . . . Νὰ πῶς ἔρχονται τὰ πράγματα καμμιὰ φορά. . . . ἀργεῖς, ἀργεῖς, μὰ ἡ τύχη δουλεύει. . . . τὸ καλὸ τὸ ριζικὸ δὲν χάνεται καὶ ἡ Φιφίτσα μου παντρεύεται κ' ἐγὼ ἠσυχάζω, καὶ ἡ ἄλλαις σκάζουν καὶ πλαντάζουν. . . . Θὰ ἔχῃ σπίτι δικό τῆς τώρα, θὰ ἔχῃ ἀμά-

ξας, ὑπηρέτας, θὰ δίδῃ συναναστροφὰς κ' ἐγὼ θὰ τὴν καμαρώνω . . . . καὶ ἡ ἄλλαις θὰ σκάζουσι! . . . θὰ εἶνε ἡ πρώτη μέσ' ἔς τὴν Ἀθήνα . . . . μὲ τέτοιον ἄντρα πῶς νὰ μὴν εἶνε ἡ πρώτη; τί θὰ εἰπῆ; Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος εἶνε αὐτός!

Ὁ Κ. ΠΕΤΕΡΙΑΔΗΣ ἰδίᾳ κεκλεισμένα ἔχων τὰ βλέφαρα καὶ τὴν χεῖρα τοῦ Σκαφαρέντζου πάντοτε κρατῶν. — Ἐκεῖ ποῦ θὰ ζητήσω εἴκοσι χιλιάδες δραχμαῖς δὲν ζητῶ καλλίτερα ἐβδομηῆντα; τί ὀγδοῆντα τί ἑκατὸν πενήντα; . . . διότι ἑκατὸν πενήντα πρέπει νὰ τῆς δώσω . . . Ὁ Σκαφαρέντζος θὰ μοῦ εὔρη τὸ δάνειον, αὐτὸς μοῦ ἤυρε τὸν γαμπρὸ καὶ δὲν θὰ μοῦ εὔρη ἐβδομηῆντα χιλιάδες δραχμαῖς; . . . Αὐτὸς δὲν θὰ τῆς δεχθῆ, διότι εἶνε ἑκατομμυριοῦχος, ἀλλ' ἐγὼ πρέπει νὰ δείξω ὅτι ἡ κόρη μου ἔχει τὴν προῖκά της . . . . Μὰ ἂν πρόκειται νὰ μὴν τῆς δεχθῆ, ὅπως καὶ δὲν θὰ τῆς δεχθῆ, ἀφοῦ εἶνε ἑκατομμυριοῦχος, διατί τότε νὰ μὴν τῆς κάμω διακόσιαις χιλιάδες; μήπως θὰ χάσω τίποτε; τὸν τόκον μόνον ποῦ θὰ πληρώσω δι' ὀλίγας ἡμέρας! . . . Διακόσιαις ὀλίγαις εἶνε . . . . καλλίτερα τριακόσιαις . . . . κτυποῦν περισσότερον εἰς τὰ μάτια . . . . Ναί, μὰ ἂν ἔξαφνα κατὰ στραβοῦ διαβόλου τῆς δεχθῆ; ἂν ἔξαφνα τὴν πάθω; τί γινόμεθα ὕστερα; Ὅχι, ὄχι . . . ἄς μείνωμεν εἰς τὰ πρῶτα . . . . εἰς τῆς ὀγδοήκοντα χιλιάδες! . . . Καλὰ ἔκαμε ἡ γυναῖκά μου καὶ τοῦ εἶπεν ὀγδοήκοντα . . . . μὲ βγάζει κ' ἐμένα ἀπὸ χίλιους μπελλιάδες . . . Ἐπὶ τέλους ἐγὼ εἶμαι Πατεριάδης καὶ αὐτὸς εἶνε Παλαιολόγος! . . . ὁ καθεὶς μὲ τὰ μέσα του! . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἰδίᾳ κεκλεισμένα ἔχων τὰ βλέφαρα. — Ἐγὼ, ἐγὼ, ἐγὼ τὰ κατώρθωσα . . . . ναί, ἐγὼ, μάλιστα . . . . καὶ ἀπόδειξις ὅτι ὁ Πατεριάδης δὲν ἐννοεῖ ν' ἀφήσῃ τὸ χέρι μου . . . ὅλον μ' εὐχαριστεῖ . . . . Νομίζω ὅτι κοιμᾶται καὶ ὄνειρεύεται, ἔχει σπασμούς, διότι ὅλην τὴν ὥραν μοῦ σφίγγει τὸ χέρι . . . Ἐγὼ ἔφαγα μαζῆ του εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, τὰ κατώρθωσα, διότι ἐγὼ ἔφαγα μαζῆ του εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐγὼ τὸν εἶδα εἰς τὸν χορόν, ἐγὼ τὸν ἔδειξα εἰς τὴν Πατεριάδαινα, ἐγὼ τῆς εἶπα τί νὰ κάμῃ, ἐγὼ τὰ ἐτελείωσα καὶ δὲν θὰ μοῦ εἶνε εὐγνώμονες; καὶ δὲν θὰ τοῦ πουλήσω δέκα χιλιάδες Λαύρεια; Μὰ ἂν δὲν τὰ ἀγοράσῃ θὰ εἶνε πολὺ μασκαρᾶς. Διότι ἐπὶ τέλους εἰς ἐμὲ θὰ χρεωστῆ τὴν εὐτυχίαν της ἡ Φιφίτσα. Τὴν κάνω Παλαιολογίνα, ὅπως ἔλεγεν ὁ Δρέλλιας καὶ πρέπει νὰ εἶνε πολὺ σπουδαῖον πράγμα διὰ νὰ τὸ λέγῃ ἔστι . . . . καὶ τέλος πάντων τῆς δίδω ἑκατομμύρια, διότι ἐγὼ τῆς τὰ δίδω, ἐγὼ, ἐγὼ . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ, ἥτις ἀίσθανθεῖσα ψῦχος εἰσῆλθε πρὸ μικροῦ καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ Σκαφαρέντζου ἰδίᾳ καὶ τὰ βλέφαρα ἔχουσα κεκλεισμένα. — Τὸ ὄνειρόν μου συνεπληρώθη! . . . ὦραϊος, πλούσιος . . . εὐπατρίδης! . . . Καὶ τί εὐγένεια; αἰώνων εὐγένεια! . . . Οἱ Ἀψβοῦργοι τῆς Αὐστρίας ἀνῆλθον

εἰς τὸν θρόνον εἰς τὰ 1273 δέκα δεκαπέντε ἔτη ἔπειτα ἀπὸ τοὺς Παλαιολόγους. . . . οἱ Χοεντζόλερν εἶνε μία ἀρχαία οἰκογένεια τοῦ 800, πότε ὅμως ἐβασίλευσαν; μόλις εἰς τὰ 1700, ἕως τότε ἦσαν ἀπλοῖ πρίγκιπες. . . . Ἄ, ἂν ἐσώζετο ἡ οἰκογένεια τῶν Χοχενστάουφεν, μάλιστα, ἐκείνη δὲν λέγω, διότι οἱ Χοχενστάουφεν ἦσαν αὐτοκράτορες τῆς Γερμανίας εἰς τὰ 1138. Ὅσον διὰ τοὺς Ῥωμάνωφ τῆς Ῥωσίας δὲν λογαριάζονται σχεδόν, διότι αὐτοὶ εἶνε τοῦ 1600. Κρῖμα ὅτι δὲν ἤμποροῦμεν νὰ ἔχωμεν τίτλους εἰς τὴν Ἑλλάδα φανερά. . . . θὰ ἤμουν πριγκιπέσσα. . . . Θ' ἀναγκασθῶμεν νὰ φύγωμεν, θὰ πᾶμε εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ὑπομονή, τί νὰ γίνῃ, ἀφοῦ δὲν μᾶς ἀναγνωρίζουν οἱ ἀνόητοι τοὺς ἀποχαιρετίζομεν διὰ παντός. . . . καὶ πλέον εἰς τὸ Παρίσι Madame la princesse Chariclie de Paleologos des Empereurs de Constantinople !. . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ εἰσελθὼν μετὰ τῆς Φιφίτσας, ὄχι διότι ἠσθάνθη ψῆχος ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, ἀλλὰ διότι δὲν δύναται πλέον νὰ μένῃ μακρὰν αὐτῆς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν, ἰδίᾳ καὶ μετ' ἀγάπης παρατηρῶν τὴν Φιφίτσαν. — Τί πλάσμα !. . . καὶ τί τύχην ποῦ εἶχα !. . . Ὁ ἀνόητος ἐγώ !. . . δὲν ἤθελα νὰ ἔλθω εἰς αὐτὸν τὸν χορόν, διότι δὲν ἐγνώριζα κανένα σχεδόν. Ἴδου πῶς γίνονται αἱ γνωριμίαι. . . . Ναί, μὰ ἂν δὲν ἐγλυστρουῖσεν εἰς τὴν σκάλαν καὶ ἂν δὲν εὕρισχόμουν ἐγὼ ἀπ' ὀπίσω θὰ τὴν ἐγνώριζα ;. . . Πῶς ὄχι ;. . . ἀφοῦ τῆς ἔκαμα ἐντύπωσιν ἐκείνην τὴν στιγμὴν θὰ τῆς ἔκαμνα καὶ κατόπιν. . . Ἀπόδειξις ὅτι ἐχόρευσε καὶ τὸ βάλς μαζῆ μου. . . Πῶς παρεξήγησα ἐκείνην τὴν κίνησιν τῆς ὅταν μ' ἐχαιρέτισεν. . . Εἶχε δίκαιον ἡ μητέρα τῆς. . . αὐτὸ ἦτο, τῆς ἦλθε ζάλη καὶ παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ. . . τὴν εἶδα τὴν κίνησιν τῆς. . . Μὰ τόσον ὠραῖος εἶμαι λοιπόν; Εἶχα πάντοτε αὐτὴν τὴν ιδέαν ὅτι εἶμαι εὐμορφος ἄνθρωπος, ἀλλ' ὄχι καὶ εἰς αὐτὸν τὸν βαθμόν. Ὁραῖος καὶ Παλαιολόγος πῶς νὰ μὴ μ' ἐρωτευθῆ ἄμέσως; Ἐγὼ θαυμάζω μάλιστα πῶς ἤργησα καὶ τόσον. . . ἀλλὰ δὲν μ' ἐγνώριζεν. . . ἂν μ' ἐγνώριζεν ὁ γάμος μας θὰ εἶχε τελειώσῃ ἀπὸ πέρυσιν. . . Ἄχ, ἐκεῖνος ὁ λοῦστρος τῆς Ζακύνθου τί εὐτυχῆς νὰ ἔχῃ τὰ ἔγγραφα του ὅλα ἐν τάξει !. . . ἐγὼ ποῦ νὰ τὰ εὕρω τώρα; Αὐτὸ εἶνε μεγάλη δυστυχία καταστρέφουσα ἐν μέρει τὴν εὐτυχίαν μου !. . .

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ ὀνειρευόμενος. — Πολὺ καλὰ, ἐστεφάνωσα τὴν Φιφίτσαν μὲ αὐτὸν τὸν ξανθὸν νέον, ὅστις εἶνε τόσον καλός, μὰ τίς ἡ ἀνάγκη νὰ στεφανώσω τὸν Πατεριάδην μὲ τὸν Σκαφαρέντζον; ἔπειτα πῶς θὰ γείνη αὐτό; . . . εἶνε δυνατόν δύο ἄνδρες νὰ στεφανωθοῦν; Ἀφοῦ τὸ θέλει ὁ Πατεριάδης καὶ ἡ κοινωνία δὲν λέγει τίποτε τί μὲ μέλει ἐμένα; Τί πρόδος !. . .

νά υπανδρεύωνται δύο ἄνδρες !... καὶ αὐτὸ τὸ ὀφείλομεν εἰς τὸν ἠλεκτρισμόν... Ἄμ' δι' αὐτὸ ἔγεινε καὶ ἡ Ἑταιρία τῶν Ἐργοληψιῶν τώρα τὸ ἐννοῶ... Τί πρόδος ἀπίστευτος !... Ποῦ εἶνε τὰ στέφανα ; Φέρετέ τα λοιπὸν νὰ τελειώσω καὶ μ' αὐτοὺς τοὺς προοδευτικούς... Τί εἶνε ;... τὰ στέφανα σᾶς εἶπα... Αἶ, καὶ τί μ' ἐνδιαφέρει ἂν θὰ ἔλθῃ ἡ γυναῖκά του ;... Ἐδῶ ἡμεῖς προοδεύομεν ὁ γάμος γίνεται ἐπισήμως νὰ καὶ ἡ ἄδεια τοῦ Μητροπολίτου... Ποιός ; αὐτός ;... Καλά, ἄς εἶνε... τὰ στέφανα σᾶς λέγω... Μὰ νὰ της ἡ γυναῖκά του, τί φωνάζετε πῶς δὲν θέλει ; δὲν τὴν βλέπετε ἐκεῖ κάτω ;... νά, ἐκεῖ, ἐκεῖ, αὐτὴ ἡ κουκουβάγια, αὐτὴ, αὐτὴ, βέβαια... αὐτὴ εἶνε ἡ γυναῖκά του... Πῶς ἔγεινε κουκουβάγια ;... ξεύρω κ' ἐγὼ πῶς ἔγεινε; ἐν τούτοις τὴν βλέπετε, δὲν εἶνε κουκουβάγια; καὶ δὲν εἶνε ἡ γυναῖκά του ;... τί μ' ἐρωτᾶτε λοιπὸν ;... Ἄ, τὰ στέφανα... πολὺ καλά... Αἶ, μὰ τί ἔπαθεν ὁ Πατεριάδης ;... διατί τὸν δέρνει τὸν Σκαφαρέντζον ; πῶς ; ἀπὸ τώρα ; πρὶν νὰ γείνη ὁ γάμος ; Πιάστε τον...

Τὸ ὀξύτατον τοῦ σιδηροδρόμου σύριγμα φαίνεται διέκοψε τὸ ὄνειρον τοῦ κ. Μαθιμάλη, διότι ἀφυπνίσθη ἐπὶ τέλους καὶ ἐγερθεὶς εἶδεν ὅτι τὸ τραῖνον εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Γ' Σεπτεμβρίου πλησιάζον πρὸς τὸν σταθμόν.

Ὁ κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ στρεφόμενος καὶ βλέπων πάντας τοὺς ἐν τῷ ἐτέρῳ ἡμιδιαμερίσματι εὐρισκομένους, οἵτινες ἤνοιξαν καὶ αὐτοὶ τὰ βλέφαρα μετὰ τὸν συριγμόν, ἐφαίνοντο δὲ πλείοντες ἐν πελάγει χαρῆς. — Ἐδῶ εἶσθε ὅλοι ; ἐφθάσαμεν λοιπὸν ; [Παρατήρων τὸν Ξανθὸν Νέον καὶ μειδιῶν] Μπρὲ Κωνσταντῆ, καὶ σὺ ἐδῶ ; Ἦσουν καὶ σὺ 'ς τὸ χορὸ ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἐρυθριῶν καὶ ὑπεχειρόμενος ὅπως χαιρετίσῃ τὸν κ. Ἰωάννην Μαθιμάλην, δι' ἀσθενοῦς δὲ φωνῆς. — Μάλιστα.

Ὁ κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ εὐρισκόμενος εἰσέτι ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὕπνου ἀλλ' αἰσθανόμενος μεγίστην χαρὰν δι' ὅ τι ἔβλεπεν. — Μπράβο, παιδί μου... Ἐγὼ τὸ εἶπα, ἐσὺ θὰ πᾶς ἐμπρός, καθὼς εἶσαι καὶ κοσμογυρισμένος... Ἄ, ἀλήθεια, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μὲ ἤρην ὁ γάλλος ὁ ναύαρχος καὶ μοῦ ἐζητοῦσεν ἓνα τροφοδότην τῶν πλοίων. Λοιπὸν ἐγὼ τοῦ εἶπα ὅτι καλλίτερον τροφοδότην δὲν ἤμπορεῖ νὰ εὔρη εἰς τὸν Πειραιᾶ ἀπὸ τὸν Κωνσταντῆ τὸν Παλαιολόγον... Μοῦ εἶπε μάλιστα πῶς θὰ σὲ φωνάξῃ νὰ σὲ ἰδῇ ὁ ἴδιος... Σ' ἐφώναξε ; ἐπῆγες ; τὸν εἶδες ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἐν μεγίστῃ στενοχωρίᾳ τονθορῶν. — Μά... μά... λιστα... σᾶς εὐχαριστῶ.

Ὁ κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ. — Ἄ, τίποτε, παιδί μου... Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ γιὰτὶ ἀπὸ μικρὸς ἦσουν πάντοτε καλὸ παιδί καὶ

ὅτι θέλεις νὰ ἔρχεσαι νὰ μοῦ τὸ ζητᾶς ἐλεύθερα πάντοτε. . . .  
**Αἶ**, δὲν εἶσαι καλλίτερα τώρα τροφοδότης ἔς τὴν πατρίδα σου  
 παρὰ ποῦ ἔτρεχες τὸν κόσμον ὅλον κουριέρης μὲ τοὺς ἄγγλους ;  
 Βλέπεις ὅτι ἡ συμβουλή μου δὲν ἦτον κακὴ. . . . "Α, ἐφθάσα-  
 μεν. . . . καλὴν νύκτα σας λοιπόν. . . . **Αὔριον**, **Πατεριάδη**, θὰ  
 ἔλθω νὰ σ' εὔρω νὰ σοῦ διηγηθῶ ἓνα περίεργον ὄνειρόν μου. . . .  
**Καληνύκτα** σας !. . . ἢ μᾶλλον **καλημέρα** σας !. . .

**Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ** ὡς ἑσταμάτησε τὸ τραῖνον ριπτόμενος ἔξω τῆς θύρας,  
 διότι παρ' ὀλίγον νὰ πάθῃ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα βλέπων τὰ δεκαπηνθιατὰ  
 πρόσωπα πάντων. — **Μωρὲ μπόμπα** !. . . .

**ΦΙΦΙΤΣΑ**, εἰς ἣν ὁ **Ξανθὸς Νέος** ἠτοιμάζετο νὰ δώσῃ τὴν ἐπενδύτην αὐτῆς ἀρπά-  
 ζουσα τοῦτον καὶ κατερχομένη τοῦ βαγονίου. — **Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε**. . . .

**Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ** ἀκολουθεῖσα καταπόμφυρος τὴν θυγατέρα της. —  
**Κύτταξε, ἔχει κανένα ἀμάξι** ;

**Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ** κατερχόμενος ἀφοῦ ἐχαιρέτισεν ἐλαφρῶς τὸν  
**Ξανθὸν Νέον** ἰδίᾳ. — **Τόση ὁμοιότης**. . . εἶνέ τι περίεργον !. . .

**Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ** διερχόμενος πρὸ τοῦ **Ξανθοῦ Νέου** χωρὶς νὰ τὸν χαιρετίσῃ.  
 — **Νά, ἐκεῖ κάτω, Φιφίτσα, εἶνε ἓνα ἀμάξι**. . . .

**Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ**, ὅστις ἔμενε ὡς στήλη ἀλλῆς ἰδίᾳ. — **Μὰ τί ἔπαθαν**  
**ὅλοι τους** ; **Δὲν ἤμπορῶ νὰ ἐννοήσω τίποτε**. . . .

**Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ** ἀκολουθῶν ἐν τῇ ὁδῷ τὸν κατελθόντα μετ'  
 αὐτοῦ **Πατεριάδην**. — **Νὰ μὲ πετάξετε κ' ἐμένα εἰς τὸ σπίτι μου,**  
**ἀφοῦ ἔχετε ἀμάξι**. . . .

**Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ** παρὰ τὴν θύραν τῆς ἀμάξης, ἐν ἣ εὑρίσκονται ἤδη ἡ  
 κυρία **Πατεριάδου** μετὰ τῆς θυγατρὸς της περίλυποι καὶ ἀποφεύγουσαι τὰ βλέμματα τῶν  
 ἄλλων ἐπιβατῶν, οἵτινες ἐνῶ διέρχονται σπεύδοντες καὶ ἀναζητοῦντες ἀμάξια ἐν ἀγνοίᾳ  
 τῶν τελευταίων συμβάντων, φαίνονται ἐν τούτοις εἰς τὰς περιλύπους γυναῖκας ὅτι μειδιῶσι  
 χαιρεκάκως, στρεφόμενος πρὸς τὸν **Σκαφαρέντζον**. — **Ἐσὺ δὲν ἔβλεπες καλλί-  
 τερα παρὰ μᾶς ἔκαμες αὐτὴν τὴν ἱστορίαν** ; . .

**Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ** διατελῶν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀπροσδοκί-  
 του ἀποκαλύψεως. — **Μπρὲ ἀδελφέ, μὲ ἠπάτησεν ἡ καταπληκτικὴ**  
**ὁμοιότης**. . . .

**Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ** ἀνερχόμενος εἰς τὴν ἀμαξίαν ὀργίλως. — **Ὁμοιό-  
 τής** !. . . . **Εἶσαι ἓνας γαίδαρος πρώτης τάξεως**. . . .

**Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ**, ὅστις ἠτοιμάζετο ν' ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἀμαξίαν  
 ὀπισθοχωρῶν ἐμβρόντητος. — **!!!!**

**Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ** κλείων μετὰ πατάγου τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης. — **Εἰς**  
**τὸ σπίτι, ἀμαξᾶ, τράβα** !. . .

**Ἡ ΦΙΛΗ**, μεθ' ἧς συνῶμίλει ἐν ἀρχῇ τοῦ χοροῦ ἡ **Φιφίτσα**, ἐπὶ ἄλλῃς ἀμάξης  
 εὑρισχομένη, ἀνακαλύπτουσα τὴν **Φιφίτσαν** καὶ ἐνῶ ἡ ἀμαξία τρέχει κραυγάζουσα : — **Δὲν**

σὲ εἶδα, Φιφίτσα μου, καθόλου. . . . Νὰ ζήσης! . . . ἔπειτα ἀπὸ  
τὸ μεσημέρι θὰ ἔλθω νὰ μοῦ τὰ εἰπῆς. . . . Σὲ συγχαίρω. . . .

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ ἔνδακρυς. — Ἄχ, τὸ προαίσθημά μου! . . .  
ΦΙΦΙΤΣΑ μόλις συνέχουσα τὰ δάκρυά της. — Τροφοδότης! . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ στρεφόμενος ἐν ὀργῇ πρὸς τὸν ἐμβρόντητον ἀπομείναντα  
γέροντα Σκαφαρέντζον καὶ κατ' ἴην στιγμήν ἡ ἄμαξα ἐκκινεῖ. — Γάϊδαρε! . . .

ΔΗΜ. Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ